

รายงานการวิจัย

การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย
ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พระมหาพิเชษฐ อดิตานุกรุณี และคณะ

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

รายงานการวิจัย

การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย
ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
CORRECTING STUDENTS' ERRORS IN WRITING
THAI LANGUAGE, FACULTY OF EDUCATION,
MAHAMAKUT BUDDHIST UNIVERSITY

พระมหาพิเชษฐ์ อดตานุรักษ์
พระจักรพัชร จุกกภทโท

รายงานการวิจัยนี้ได้รับทุนอุดหนุนการวิจัยจาก
สถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
ประจำปีงบประมาณ 2563

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยนี้มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2) เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 3) เพื่อนำเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

การวิจัยนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ใช้ระเบียบวิธีวิจัยเอกสาร และเก็บข้อมูลด้วยแบบสัมภาษณ์เชิงลึก วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติพรรณนา ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า

ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่ามี 4 ประเด็นหลัก คือ 1. ด้านอักขรวิธี 2. การใช้คำ 3. การเขียนประโยค และ 4. ด้านรูปแบบการเขียน จากการวิเคราะห์พบข้อบกพร่องดังนี้ 1) ข้อบกพร่องในการเขียนที่พบมากที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้คำ จำนวน 110 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.48 รองลงมาเป็นด้านอักขรวิธี จำนวน 100 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.25 ด้านการใช้ประโยค จำนวน 60 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 19.35 และที่พบน้อยที่สุดได้แก่ ด้านรูปแบบการเขียน จำนวน 45 รูปแบบ คิดเป็นร้อยละ 14.51 2) สาเหตุของข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) ขาดความรู้ 2) ขาดความแม่นยำ 3) ขาดการตรวจทาน 4) ขาดการฝึกฝน 5) ขาดทัศนคติที่ดี 3) วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) การเสริมสร้างความรู้ 2) การเสริมสร้างความเชื่อมั่น 3) การฝึกทักษะการเขียน 4) การตรวจทานงานเขียน 5) การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน 6) การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน 7) การปลูกฝังทัศนคติที่ดี

คำสำคัญ : ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย, การแก้ไข, นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย

ABSTRACT

The objectives of this article were: 1) to study Thai language-majoring students' errors in Thai language writing, Faculty of Education, Mahamakut Buddhist University, 2) to study the students' causes of Thai language writing errors 3) to propose the error corrections in Thai language writing. This is qualitative research with documentary methodology. The research instruments were document and in-depth interview. The descriptive statistics for data analysis were percentage, mean, and standard deviation.

The students' errors in writing Thai Language consisted of four main issues; orthography, word use, sentence writing, and writing styles which corresponded to the three objectives.

The results of this study were as follows :

1) Due to the analysis, the writing errors mostly discovered were the word use – 110 words with percentage of 35.48, orthography – 100 words with percentage of 32.25, the use of sentence – 60 sentences with percentage of 19.35 and writing styles – 45 writing styles with percentage of 14.51 respectively. 2) The five causes of language use errors were the lack of omniscience, accuracy, proofreading, practice, and lastly positive attitude. 3) The seven solutions of the language use errors were knowledge and confidence enhancement, practice of writing skills, proofreading, the cultivation of reading and writing habits and positive attitude.

Keywords : Errors in Writing Thai Language, Correction, Thai major students.

กิตติกรรมประกาศ

การวิจัยเรื่อง “การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี ก็เพราะได้รับความอนุเคราะห์จากคณาจารย์ ผู้สอนคณะศึกษาศาสตร์ นักศึกษาที่กำลังศึกษาอยู่ในมหาวิทยาลัยมหา มกุฏราชวิทยาลัย ตั้งแต่ชั้นปีที่ 1-4 และอาจารย์ผู้เชี่ยวชาญที่ท่านได้ช่วยตรวจสอบข้อบกพร่อง พร้อมแนะนำแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่ด้วยดี พร้อมให้ความร่วมมือในการบอกนักศึกษาให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการวิจัยครั้งนี้ และติดตามผลข้อมูลแก่ผู้วิจัย ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งเป็นอย่างยิ่ง จึงขอขอบคุณ และเจริญพรไว้ ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณทุนสนับสนุนการวิจัยจากสถาบันวิจัยญาณสังวร มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในครั้งนี้ และขอขอบใจพระนักศึกษาและอนุโมทนานักศึกษาทุกท่าน ที่ให้เอื้อเฟื้อข้อมูลในการทำวิจัยในครั้งนี้ จึงทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงตามวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย

คุณประโยชน์พร้อมด้วยคุณงามความดีแห่งวิจัยฉบับนี้ ผู้วิจัยหวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะเป็นประโยชน์ต่อคณาจารย์ผู้สอนที่สามารถนำไปใช้เป็นข้อมูลเพื่อพัฒนาและแก้ปัญหาด้านการเรียนการสอนภาษาไทยหรือวิชาที่เกี่ยวข้องสืบไป

พระมหาพิเชษฐ์ อดตานุรักษ์
หัวหน้าโครงการวิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	ข
กิตติกรรมประกาศ	ค
สารบัญ	ง
สารบัญตาราง	ฉ
สารบัญรูปภาพ	ช
บทที่	
1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
1.2 ปัญหาวิจัย	3
1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย	3
1.4 นิยามศัพท์	3
1.5 ขอบเขตของการวิจัย	3
1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น	4
1.7 ข้อจำกัดของการวิจัย	4
1.8 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย	4
1.9 หน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้	4
2 แนวคิดทฤษฎีและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
2.1 แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียน	5
2.2 ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	19
2.3 สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย	23
3 วิธีดำเนินการวิจัย	24
3.1 ประชากรที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่าง	24
3.2 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	24
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	25
3.4 การสร้างเครื่องมือการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ	28
3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล	28
3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล	31

	หน้า
3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย	32
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง	33
ตอนที่ 2 วิเคราะห์ตารางสรุปผลข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย	34
ตอนที่ 3 ข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย	38
ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลในการเขียนภาษาไทย	39
5 สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	42
5.1 สรุปผลการวิจัย	42
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	44
5.3 ข้อเสนอแนะ	51
5.3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย	51
5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษาวิจัยต่อไป	51
บรรณานุกรม	52
ภาคผนวก	56
ภาคผนวก ก แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อหาแนวทางการแก้ปัญหาข้อบกพร่อง	57
ภาคผนวก ข รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเพื่อการวิจัย	61
ภาคผนวก ค วุฒิบัตรการเข้าอบรมจริยธรรมในมนุษย์	65
ประวัตินักวิจัย	67

สารบัญตาราง

ตาราง		หน้า
ตารางที่ 1	ตารางวิเคราะห์ข้อมูลข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	25
ตารางที่ 2	ตารางแสดงจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ และชั้นปี	33
ตารางที่ 3	ตารางสรุปผลข้อบกพร่องการใช้ภาษาในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราช วิทยาลัย	34
ตารางที่ 4	ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการใช้คำ ผู้วิจัยแสดงในรูปแบบของตารางโดย เรียงลำดับจากจำนวนมากไปหาน้อย	34
ตารางที่ 5	ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนประโยค	35
ตารางที่ 6	ผลวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านรูปแบบการเขียน	35
ตารางที่ 7	สรุปผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	35

สารบัญรูปภาพ

แผนภาพที่	หน้า
ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย	23

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาไทยเป็นทักษะที่ต้องฝึกฝนจนเกิดความชำนาญในการใช้ภาษา เพื่อสื่อสารเรียนรู้เพื่อชื่นชม และเพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 หน้า 1) ประเทศไทยมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติ เป็นเครื่องมือสื่อสารของชาวไทยที่ใช้แสดงความรู้สึก ทำให้คนเข้าใจกัน และเป็นเครื่องมือในการศึกษาหาความรู้ในสาขาวิชาการต่าง ๆ รวมทั้งประกอบสัมมาอาชีพต่าง ๆ พร้อมกันนี้ยังเป็นสื่อกลางในการสืบทอดและเป็นหลักฐานของวัฒนธรรมไทย ทำให้สามารถเรียนรู้และถ่ายทอดเพื่ออนุรักษ์ให้เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของชาวไทย ทักษะการสื่อสาร ได้แก่ ทักษะการพูด ทักษะการฟัง ทักษะการอ่าน และทักษะการเขียน ซึ่งเป็นเครื่องมือของการส่งสารและการรับสาร การส่งสาร ได้แก่ การส่งความรู้ ความเชื่อ ความคิด ความรู้สึกด้วยการพูดและการเขียน ส่วนการรับสาร ได้แก่ การรับความรู้ ความเชื่อ ความคิดด้วยการอ่านและการฟัง การฝึกทักษะการสื่อสารจึงเป็นการฝึกทักษะ การพูด การฟัง การอ่าน และการเขียน ให้สามารถรับสารและส่งสารอย่างมีประสิทธิภาพ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551 หน้า 43) การเขียนเป็นศิลปะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่จะถ่ายทอดความรู้ ความคิด ตลอดจนความรู้สึกและอารมณ์ต่าง ๆ จากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่านให้เข้าใจ และยังเป็นกระบวนการแห่งความคิดในการแสดงออก เพื่อให้ผู้อื่นได้รับรู้ในการเขียนมีองค์ประกอบต่าง ๆ เข้ามาเกี่ยวข้อง คือ ไวยากรณ์ หรือโครงสร้างภาษา ทักษะการเขียนเป็นทักษะในการสื่อความหมาย เช่นเดียวกับการพูด แต่การเขียนอาศัยตัวหนังสือหรือสัญลักษณ์ในการสื่อความหมายแทนเสียงพูด เราสามารถถ่ายทอดความรู้ ประสบการณ์ และความนึกคิดต่าง ๆ ผ่านนำมาเขียนได้อย่างถูกต้อง สอดคล้องกับ ศิริพร ลิ้มตระกูล, (2534 : 18) ซึ่งได้กล่าวไว้ว่า การเขียน เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด อารมณ์ เจตคติของผู้เขียนออกมาให้ผู้อื่นได้รับรู้ การเขียนที่ดีอย่างน้อยจะต้องประกอบด้วยความสามารถในการสร้างประโยคและความสามารถในการเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่มีความหมายต่อเนื่องกันไปตลอด (สายพิณ สมุทรทัย, 2536 หน้า 32)

นอกจากนี้ การเขียน คือ ความสามารถในการรวมเอาทักษะหลาย ๆ อย่างทางภาษาเข้าด้วยกัน ดังนั้นการเขียนจึงต้องมีองค์ประกอบต่าง ๆ คือ เนื้อหาสาระ รูปแบบการเขียน การใช้ภาษา ตามหลักไวยากรณ์ลีลาการเขียน และมีกลไกในการเขียน (แฮร์ริส Harris, 1969 p.68 – 69) แม้ว่าการเขียนจะมีความสำคัญในแง่ของการเป็นสื่อในการถ่ายทอดความรู้ แต่การเขียนนั้น มักจะมีปัญหาอยู่เสมอ เช่น เขียนไม่ตรงตามพจนานุกรม และเขียนไม่ตรงตามเสียงพูด และการเขียนไม่ตรงตามพจนานุกรม เป็นปัญหาที่เกิดจากการเปลี่ยนแปลงในการเขียนคำ เพราะการเขียนคำต่าง ๆ นั้น

สามารถเปลี่ยนแปลงได้ ตลอดเวลาแม้ในช่วงเวลาเดียวกัน กล่าวคือ ในที่หนึ่งอาจจะเขียนอย่างหนึ่ง ในที่หนึ่งก็อาจจะเขียน อีกอย่างหนึ่งก็ได้ ทั้งนี้เพราะขาดการติดต่อสื่อสารกันหรือสื่อสารกันลำบาก เพื่อป้องกันข้อผิดพลาดเหล่านี้จึงต้องมีพจนานุกรมเป็นเครื่องตัดสินว่าคำใดควรจะเขียนอย่างไร การเขียนคำที่มีความหมายเดียวกันให้เหมือนกันย่อมมีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะสังคมสารสนเทศ ที่ต้องการข้อมูลเป็นตัวอักษรที่ถูกต้องไม่ว่าจะเป็นคนหรือเครื่องคอมพิวเตอร์ ถ้าคำที่ต้องการค้นหาเขียนไม่เหมือนกัน กว่าจะสื่อกันได้ก็ต้องมีปัญหาบ้างพอสมควร

ในปัจจุบันการเขียนสะกดคำไม่เหมือนกับผู้อื่นก็เป็นปัญหาของการสื่อสารเช่นกัน เช่น ชื่อเฉพาะบางชื่อ อาจสะกดไม่เหมือนกับคำที่ปรากฏในพจนานุกรมก็ได้ หากเป็นชื่อที่มีมาก่อนพจนานุกรมฉบับนั้น เช่น เพ็ชร เบ็ญจวรรณ สุวรรณ ผู้ที่มีชื่อเช่นนี้ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนการสะกดคำให้ตรงกับคำในพจนานุกรม แต่ถ้าจะบอกว่าคุณเพ็ชรจะมีเครื่องเพชรมาก เพชรคำหลังก็ควรจะสะกดตามพจนานุกรม อย่างเช่นข้อผิดพลาดในการเขียนชื่อเฉพาะบางชื่อก็เขียนตามแบบไทย โดยไม่ใช้หลักบาลีสันสกฤต ก็ต้องปล่อยให้เจ้าของชื่อ เขียนไปตามนั้น เช่น การประวิสรรชนีย์ในชื่อบางชื่อที่น่าจะเป็นคำสมาส เช่น มัลลิกะมาส กาญจนวรรณ เขียนแบบมีสระ อะ แทรกตามแบบไทย (นิตยา กาญจนวรรณ, 2558 : 28) นอกจากนี้ยังมีคำหลายคำในภาษาไทยที่ออกเสียงผิดไปจากการเขียน คำบางคำใช้สระยาว แต่กลับอ่านเป็นเสียงสั้น เช่น ทาน แท่ง แท่ง ในทางกลับกัน คำบางคำใช้สระสั้น แต่อ่านเป็นเสียงยาว เช่น แก้ว น้ำ ไม้ อีกทั้ง คำบางคำยังมีการกลมกลืนเสียงเช่นนี้ละ กลมกลืนเสียงเป็น เนี้ย/เนียะ อย่างไร กลมกลืนเสียงเป็นยังงี้ ยังมีการเขียนไม่ตรงตามเสียงพูด ซึ่งยังเป็นปัญหาที่เกิดขึ้นในเวลาอ่านหรือพูด กล่าวคือ เมื่อเราอ่านหรือพูด อาจไม่จำเป็นต้องอ่านตรงตามตัวเขียน แต่ให้เป็นไปตามจังหวะการพูดอันเป็นธรรมชาติ เช่น ฉันอ่านว่า ชัน มะนาว อ่านว่า มนาว

จากที่กล่าวมานี้ แสดงให้เห็นว่า แม้การเขียนจะเป็นทักษะที่สำคัญ แต่ก็ยังเป็นทักษะที่ยากและซับซ้อน เนื่องจากภาษาไทยมีการเปลี่ยนแปลงรูปคำที่เขียนอยู่ตลอดเวลา และยังคงออกเสียงไม่ตรงเสียงพูด อีกทั้งในปัจจุบันนักศึกษาจำนวนมากไม่ให้ความสำคัญกับเขียนภาษาไทย และเขียนผิดอย่างน่าเป็นห่วง ยกตัวอย่างคำง่าย ๆ ที่คิดว่าไม่น่าจะเขียนผิดแต่กลับเขียนผิด เช่น อนุญาต มักเขียนผิดเป็น อนุญาติ, น่ารัก มักเขียนผิดเป็น หน้ารัก, เท้า มักเขียนผิดเป็น ท้าว, ผูกพัน มักเขียนผิดเป็น ผูกพันธ์, ศีรษะ มักเขียนผิดเป็น ศรีษะ เป็นต้น และยังมีการใช้ภาษาอินเทอร์เน็ตปนกับภาษาเขียน เช่น คำว่า ปัจจุบัน ซึ่งเป็นภาษาเขียน มักเขียนเป็นภาษาพูดว่า เดียวนี้ หรือเขียนผิดไปว่า เด่ว เป็นต้น การเขียนผิดส่งผลให้การใช้ภาษาในการสื่อสารผิดเพี้ยน และทำให้ผู้รับสารสื่อความหมายผิดเพี้ยนไปได้ และนอกจากนี้อาจจะส่งผลให้ผู้อื่นจดจำหรือเลียนแบบ รูปแบบการเขียนที่ไม่ถูกต้องนี้ต่อกันไปเรื่อย ๆ ได้ อนึ่งจากที่ผู้วิจัยเป็นอาจารย์สอนในรายวิชาเกี่ยวกับการเขียนและได้ตรวจงานเขียนของนักศึกษาสาขาการสอนวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย พบว่า นักศึกษาส่วนหนึ่งมักเขียนคำผิด และใช้ภาษาไม่ถูกต้องในการเขียน เช่น ใช้คำไม่ตรงความหมาย

ใช้คำราชาศัพท์ผิด สะกดคำผิด เป็นต้น สิ่งเหล่านี้ หากไม่ได้รับการแก้ไข อาจเป็นเหตุให้นักศึกษาเกิดความเคยชิน และทำให้ใช้ภาษาไทยแบบผิด ๆ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาข้อบกพร่องที่เกิดจากการเขียนของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เพื่อหาสาเหตุและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยต่อไป

1.2 ปัญหาการวิจัย

- 1) แนวคิดเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย มีลักษณะและแนวทางเป็นอย่างไรบ้าง
- 2) สาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทยมีอะไรบ้าง
- 3) วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย มีลักษณะใดบ้าง

1.3 วัตถุประสงค์การวิจัย

- 1) เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
- 2) เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย
- 3) เพื่อนำเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.4 นิยามศัพท์

- 1) ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย หมายถึง ความผิดพลาดในการใช้หลักไวยากรณ์ หรือผิดความหมายที่ต้องการรวมทั้งความไม่สละสลวย หรือไม่ชัดเจนเท่าที่ควร หากแก้ไขหรือเปลี่ยนแปลงจะทำให้สละสลวยขึ้น หรือสื่อความหมายชัดเจนขึ้น
- 2) การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและความต้องการของบุคคลออกมาเป็นสัญลักษณ์ คือ ตัวอักษร เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจ
- 3) นักศึกษา หมายถึง นักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย ชั้นปีที่ 1-4 ในปีการศึกษา 2563 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

1) ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ด้านประชากร ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชาภาษาไทย ปีการศึกษา 2563 จำนวน 116 รูป/คน ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4

ด้านกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาไทย ปีการศึกษา 2563 จำนวน 57 รูป/คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

2) ขอบเขตด้านเนื้อหา ได้แก่ ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา 4 ด้าน คือ 1. ด้านอักขรวิธี 2. ด้านการใช้คำ 3. ด้านการใช้ประโยค และ 4. ด้านรูปแบบการเขียน

3) ขอบเขตด้านพื้นที่ ได้แก่ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.6 ข้อตกลงเบื้องต้น

ประชากรในการทำวิจัยในครั้งนี้ เป็นอาจารย์และนักศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ซึ่งยินดีให้ข้อมูลตามความเป็นจริง

1.7 ข้อจำกัดของการวิจัย

เนื่องจากโครงการวิจัยนี้ ดำเนินการอยู่ในช่วงสถานการณ์โควิด-19 ผู้ทำวิจัยอาจเก็บรวบรวมข้อมูลไม่ครอบคลุมมิติของเรื่องที่วิจัย แต่ได้ข้อมูลเชิงลึกที่อยู่ในเบื้องหลังและข้อมูลที่เป็นปัจจุบันที่น่าเชื่อถือ และเชิงประจักษ์ จึงเป็นงานวิจัยที่มีคุณค่า สามารถนำไปใช้ประโยชน์ได้ในระดับหนึ่ง

1.8 ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1) ทำให้ทราบข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 1-4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

2) ทำให้ทราบสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย ชั้นปีที่ 1-4 คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3) ทำให้ทราบวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

4) ทำให้นักศึกษาระดับปริญญาตรี สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย เขียนคำได้ตรงความหมาย ไม่สะกดคำผิด และเขียนภาษาไทยได้ถูกต้อง

1.9 หน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้

- 1) กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม
- 2) ศุภสภา
- 3) กระทรวงศึกษาธิการ
- 4) มหาวิทยาลัยสงฆ์
- 5) โรงเรียนระดับประถมศึกษา
- 6) โรงเรียนระดับมัธยมศึกษา

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎีและและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าและรวบรวมเอกสารต่าง ๆ เพื่อเป็นแนวทางในการศึกษา ดังนี้

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียน
  - 1.1 ความหมายของการเขียน
  - 1.2 ความสำคัญของการเขียน
  - 1.3 ประเภทของการเขียน
  - 1.4 ลักษณะสำคัญของการเขียนที่ดี
  - 1.5 การสอนทักษะการเขียน
  - 1.6 ประโยชน์ของการเขียน
  - 1.7 สาเหตุและลักษณะความผิดพลาด
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
3. กรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

1. แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเขียน

การเขียน คือ การถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดของบุคคลด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ โดยผู้ถ่ายทอดจะต้องเขียนอย่างรู้จักคิด รู้จักใช้วิจารณญาณในการอ่าน การฟัง ดังที่ อวยพร พานิช (2543) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนเป็นผลผลิตของกระบวนการคิด การอ่าน การฟัง เช่นเดียวกับการพูด ฉะนั้น ผู้ที่จะเขียนได้ดีย่อมต้องรู้จักคิด มีวิจารณญาณในการอ่านและการฟัง

1.1 ความหมายของการเขียน

การเขียนเป็นศิลปะในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ถ่ายทอดองค์ความรู้ ความคิด ตลอดจนความรู้สึกต่าง ๆ จากผู้เขียนไปสู่ผู้อ่าน ซึ่งได้มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ ดังนี้

ราชบัณฑิตยสถาน (2542, หน้า 203) ได้ให้ความหมายของคำว่า เขียน ไว้ว่า “เขียน ก. ชิดให้เป็นตัวหนังสือหรือเลข, ชิดให้เป็นเส้นหรือรูปต่าง ๆ วาด, แต่งหนังสือ...”

สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบุลย์ (2540, หน้า 12) ได้ให้ความหมายว่า การเขียน คือ การสื่อสารที่เป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อแสดงความรู้ ความคิด หลักการ และวิธีการต่าง ๆ โดยอาศัยความรู้ ความคิด ทักษะ และอารมณ์ของผู้เขียน

นิภาพรรณ ศรีพงษ์ (2549, หน้า 145) กล่าวถึงความหมายของการเขียนไว้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ ความปรารถนาและอื่น ๆ ของผู้เขียน ออกมาเป็นตัวอักษรเพื่อให้ผู้อื่นได้รับทราบโดยการอ่าน

จากแนวคิดดังกล่าวข้างต้น สรุปได้ว่า การเขียน หมายถึง การถ่ายทอดความรู้ ความรู้สึก โดยใช้ตัวอักษรหรือตัวหนังสือในการเรียงร้อยถ้อยคำ เพื่อสื่อความหมายให้ผู้อ่านได้ทราบและเข้าใจ ตามที่ผู้เขียนต้องการ

1.2 ความสำคัญของการเขียน

ปัจจุบันในสังคมมีวิธีการสื่อสารที่หลากหลายต่างกันไปเนื่องด้วยเทคโนโลยีที่เจริญก้าวหน้า หากแต่การสื่อสารด้วยการเขียนยังคงมีบทบาทสำคัญ ซึ่งมีผู้แสดงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

เปรมจิต ศรีสงคราม (2534 : 3) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. ใช้เป็นสื่อ ในการเขียนภาษาไทยมีแบบแผนและถ้อยสำนวนสำหรับใช้โดยเฉพาะผู้เขียน จะต้องเขียนให้ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านอ่านด้วยความเข้าใจ และเพื่อสนองความต้องการของผู้เขียนที่ต้องการให้ผู้อ่านรู้อะไรบ้าง

2. เป็นการให้ความรู้ การเขียนให้ผู้อื่นอ่านนั้น ผู้เขียนจะต้องมีจุดมุ่งหมายอย่างหนึ่ง คือ การให้ความรู้แก่ผู้อ่าน เพื่อเป็นการพัฒนาสติปัญญาให้ก้าวไกลยิ่งขึ้น กล่าวคือ เมื่อผู้อ่านอ่านข้อเขียนนั้นแล้ว สามารถนำไปปรับปรุงเปลี่ยนแปลงตัวเองได้

3. เป็นการพัฒนาความคิด ผู้อ่านได้อ่านข้อเขียนที่ผู้เขียนเขียนไว้ ข้อเขียนเหล่านั้นได้พัฒนาความคิด ความเข้าใจ ความต้องการของผู้อ่านได้มากน้อยเพียงไร

สนิท ตั้งทวี (2538 : 118) ได้แสดงความสำคัญของการเขียนไว้ ดังนี้

1. เป็นเครื่องแสดงออกถึงความรู้ ความคิดและความรู้สึกของมนุษย์

2. เป็นเครื่องมือสำคัญที่แสดงถึงอารยธรรมของมนุษย์ในแต่ละยุคสมัย

3. เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารของมนุษย์ที่มีประสิทธิภาพ

4. เป็นเครื่องถ่ายทอดวัฒนธรรมที่สำคัญอันเป็นมรดกทางด้านสติปัญญาของมนุษย์ เช่น วรรณกรรม วรรณคดี ตำนาน ฯลฯ

5. เป็นเครื่องมือที่ช่วยสนองต่อความต้องการของมนุษย์ เช่น ความรัก ความเข้าใจ ความเห็นอกเห็นใจ ฯลฯ

6. เป็นบันทึกที่มีคุณค่าทางประวัติศาสตร์ สามารถสืบค้นเพื่อการรู้ของคนรุ่นหลังได้

7. เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพของคนบางอาชีพ เช่น นักเขียนข่าว นักประพันธ์ นักวิชาการ ฯลฯ

สนิท สัตโยภาส (2545 : 142) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียน ซึ่งสอดคล้องกับสนิทตั้งทรี ที่ได้กล่าวไว้ ดังนี้

1.3 ประเภทของการเขียน

จูไรรัตน์ ลักษณะศิริ (2540, หน้า 189) ตามวัตถุประสงค์การเขียน แบ่งได้เป็น 7 ประเภทด้วยกัน อันได้แก่

1. การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การนำเหตุการณ์หรือเรื่องราวที่เป็นลำดับอยู่แล้วมาถ่ายทอดเป็นข้อเขียน
2. การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อชี้แจง อธิบาย
3. การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น เป็นการเขียนเพื่อวิเคราะห์ วิวิจารณ์แนะนำหรือแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องใดเรื่องหนึ่ง
4. การเขียนเพื่อสร้างจินตนาการ เป็นการเขียนที่ผู้เรียนมีจุดมุ่งหมายที่จะให้ผู้อ่านมีอารมณ์คล้อยตามและเกิดจินตนาการเห็นภาพตามที่ผู้เขียนต้องการ
5. การเขียนเพื่อโน้มน้าวใจ เป็นการเขียนเพื่อให้ผู้อ่าน เกิดความคล้อยตาม รู้สึกตามหรืออยากปฏิบัติตามความต้องการที่ผู้เขียนได้เขียนไว้
6. การเขียนเพื่อล้อเลียนเสียดสี เป็นการเขียนเพื่อนำเสนอเนื้อหาในเชิงตำหนิเหตุการณ์หนึ่งหรือบุคคลใดบุคคลหนึ่ง
7. การเขียนเพื่อกิจธุระ การเขียนชนิดนี้ จะมีรูปแบบการเขียนและลักษณะการใช้ภาษาที่แตกต่างกันไปตามประเภทของงานเขียน

สวน ศักดา ปนแห่งเพ็ชร และคณะ (2529, หน้า 126) ได้แบ่งประเภทของการเขียนตามความมุ่งหมายในการเขียน ซึ่งสามารถสรุปได้ ดังนี้

การเขียนเพื่อเล่าเรื่อง คือ การเขียนเพื่อถ่ายทอดประสบการณ์ ความรู้ เป็นการเขียนเล่าเรื่องที่เกิดขึ้น สวนใหญ่ใช้ในการเขียนชีวประวัติ การเขียนข่าว การเขียนสารคดี การเขียนแบบที่ผู้เขียนต้องเล่าเรื่องตามลำดับเหตุการณ์ และให้ข้อมูลถูกต้องตามความจริง

การเขียนเพื่ออธิบาย คือ การเขียนเพื่อบอกวิธีทำสิ่งหนึ่ง ชี้แจง ตอบปัญหาผู้เขียนต้องลำดับขั้นตอนของเรื่องอย่างดี และใช้ภาษาที่รัดกุม ชัดเจน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่าย

การเขียนเพื่อแสดงความคิดเห็น คือ การเขียนแสดงความคิดเห็นของผู้เขียนซึ่งอาจจะมีขอคิด คติ หรือแนวคิดที่น่าสนใจแทรกอยู่ด้วย

การเขียนเพื่อโฆษณา คือ การเขียนจูงใจ เชิญชวนให้ผู้อ่านสนใจสิ่งที่เขียนแนะนำ เช่น การเขียนคำโฆษณา คำขวัญ คำที่ใจควรสั้น มีการเล่นลีลาของคำ เพื่อให้ผู้อ่านติดใจการเขียนเพื่อ

สร้างจินตนาการ คือ การถ่ายทอดความรู้สึก จินตนาการให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกเห็นภาพตามผู้เขียน
ต้องใช้คำประณีต มีความหมายแฝง เช่น การเขียนเรื่องสั้น นวนิยาย ฯลฯ

1.4 ลักษณะสำคัญของการเขียนที่ดี

ลักษณะสำคัญของการเขียนที่ดีนั้น ได้มีนักการศึกษาได้ให้ข้อคิดเห็นไว้ ดังนี้

สมบัติ ศิริจันดา (2554 : 95-96) กล่าวว่า งานเขียนที่ดีควรพิจารณาจากลักษณะสำคัญ
3 ประการ ซึ่งสรุปได้ ดังนี้

1. ท่วงทำนองการเขียน หมายถึง ลักษณะลีลาเฉพาะตัวในการสร้างสรรค์งานเขียนของ
ผู้เขียนให้มีความแปลกใหม่ และน่าสนใจ ซึ่งท่วงทำนองการเขียนที่ดีนั้น ต้องประกอบด้วยความคิดดี
มีความแปลกใหม่ และเนื้อหาเหมาะสมกับรูปแบบของการเขียน

2. องค์ประกอบของเนื้อหา กล่าวคือ เนื้อหาของงานเขียนมักประกอบไปด้วยย่อหน้า
หลาย ๆ ย่อหน้า ซึ่งย่อหน้าที่ดีควรมี 3 ลักษณะ ได้แก่ มีเอกภาพ มีสัมพันธภาพ และมีสารัตถภาพ

3. การใช้ภาษา ภาษาคือเครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ถ่ายทอดเนื้อหา อันได้แก่ ถ้อยคำ
สำนวน โวหาร เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ซึ่งผู้เขียนต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเพศ วัย การศึกษา
ตลอดจนความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งองค์ประกอบของการใช้ภาษา ได้แก่ สุภาพ เหมาะสม กระชับ
รัดกุม ถูกต้อง ชัดเจน และสละสลวย เร้าอารมณ์

ส่วนโสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล (2555 : 79-80) กล่าวว่า งานเขียนที่ดีนั้น นอกจากศิลปะการใช้
ภาษาแล้ว ยังต้องคำนึงถึงองค์ประกอบอื่น ๆ ดังนี้

1. มีความคิดสร้างสรรค์ งานเขียนที่ควรสะท้อนความคิดสร้างสรรค์ที่ดี และมีประโยชน์
ไม่จำเป็นต้องเป็นเรื่อง หรือรูปแบบที่แปลกใหม่เสมอไป แต่จะสื่อสารที่เป็นไปในทางบวกมากกว่ามุ่งยุ
ยงส่งเสริมในทางที่ไม่ดีแก่ผู้อ่าน

2. มีความชัดเจน งานเขียนที่จะสื่อสารได้ตรงกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน ควรจะต้องมีความ
ชัดเจนทั้งเรื่องการใช้คำให้ถูกต้องตรงความหมาย และการใช้ภาษาที่ไม่กำกวมหรือชวนให้ตีความได้
หลายประเด็น

3. มีเอกภาพ การเขียนที่ต้องคำนึงถึงเอกภาพ หมายถึง ความเป็นหนึ่งเดียวของเนื้อหา
ภายในเรื่องไม่ว่าจะเป็นเอกภาพในย่อหน้าหรือเอกภาพของภาพรวมของเนื้อเรื่อง ผู้เขียนที่ดีต้องไม่
หยิบเรื่องที่ ไม่เกี่ยวข้องโดยตรงกับเนื้อหามาปะปนในงานเขียนจนทำให้ผู้อ่านสับสน

4. มีสัมพันธภาพ หากเนื้อเรื่องที่เรเขียนมีความยาวหลายย่อหน้า จำเป็นต้องเชื่อมความแต่
ละย่อหน้าให้สัมพันธ์ต่อเนื่องกัน ระมัดระวังอย่าให้เนื้อหาสลับไปมาอันจะทำให้เข้าใจยาก หากจะให้
งานเขียนประณีตก็ควรรู้หลักการโครงเรื่องให้ดีด้วย

5. มีสารัตถภาพ การเขียนที่มีการเน้นส่วนสำคัญของเนื้อหาหรือเรียกว่า มีสารัตถภาพนั้นสามารถกระทำได้โดยการหาข้อความที่เหมาะสมมาสนับสนุนความคิดเป็นการช่วยเพิ่มน้ำหนักให้อ่านคล้อยตามมากยิ่งขึ้น หรืออาจใช้วิธีเน้นย้ำประเด็นหลักในตอนท้ายเรื่องเป็นการสรุปก็ได้

สำหรับสุนีดี ภูจิราพันธุ์ (2555 : 152-153) กล่าวว่า การเขียนที่ดีคือการเขียนที่มีคุณภาพ มีประโยชน์และคุณค่าในด้านใดด้านหนึ่ง เหมาะแก่การอ่าน และอธิบายลักษณะสำคัญของการเขียนที่ดีไว้ ดังนี้

1. มีความเป็นเอกภาพ คือ เขียนให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของเนื้อหาตั้งแต่ต้นจนจบ การเขียนเรื่องใดเรื่องหนึ่ง จะต้องมีความสำคัญและจุดมุ่งหมายสำคัญเพียงอย่างเดียว ผู้เขียนจะต้องเขียนให้เป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่วางไว้ หากจะอธิบายขยายความใด ๆ ก็ต้องเป็นไปเพื่อขยายใจความสำคัญนั้นให้กระจ่างขึ้น

2. มีสารัตถภาพ คือ เขียนให้เนื้อหาสาระที่มีคุณค่ามีประโยชน์ในแง่มุมใดมุมหนึ่ง การเขียนใด ๆ ต้องมีจุดมุ่งหมายที่สำคัญอย่างใดอย่างหนึ่ง และเขียนให้บรรลุจุดมุ่งหมายนั้นให้ได้เนื้อหาสาระมีความหนักแน่นมีความสมเหตุสมผล

3. มีสัมพันธภาพ คือ เขียนให้มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องเป็นเรื่องเดียวกัน ไม่ว่าการเขียนนั้นจะเขียนกี่ย่อหน้า แต่ละย่อหน้าต้องมีความเกี่ยวโยงส่งทอดถึงกัน ข้อความและเนื้อเรื่องแต่ละอย่างต้องสอดคล้องกันไปตามลำดับเนื้อหาที่ต้องการนำเสนอ

4. มีความกระชับแจ่มชัด คือ เขียนให้ความกระชับแจ่มชัดเจนนุ่มนวลไม่คลุมเครืออ่านเข้าใจง่าย ความกระชับแจ่มชัด เกิดจากเนื้อหาที่มีเอกภาพ การเรียงลำดับเนื้อหาดี และการใช้ภาษาที่ชัดเจนกระชับรัดกุมและมีความหมายตรงประเด็น

5. มีความคงที่ คือ การเขียนที่แสดงแนวคิดที่คงที่ไม่หลากหลายแนวคิด ผู้เขียนจะเสนอแนวคิดสำคัญในแง่มุมใดแง่มุมหนึ่ง เพียงแนวคิดเดียวและรักษาแนวคิดให้คงที่ไม่เปลี่ยนแปลงจนจบ

6. มีความน่าสนใจชวนติดตาม คือ เขียนให้น่าสนใจทำให้มีผู้อ่านติดตามตั้งแต่ต้นจนจบอ่านแล้ว คิดวิพากษ์วิจารณ์และอยากจะได้อ่านงานเขียนในเรื่องอื่น ๆ ของผู้เขียนอีก ความน่าสนใจตลอดจนการใช้ถ้อยคำภาษาที่ดีและเหมาะสมกับเนื้อหานั้น

7. มีความถูกต้อง คือ ถูกต้องทั้งในด้านข้อมูลและการใช้ภาษา การเขียนเรื่องใด ๆ ด้วยจุดประสงค์อะไรก็ตาม สิ่งที่สำคัญ คือ ความถูกต้องและข้อมูลเนื้อหาจะต้องไม่บิดเบือนข้อมูลเนื้อหาทั้งต้องใช้ภาษาให้ถูกต้องและเหมาะสมตามลักษณะของเนื้อหา

8. มีประโยชน์ คือ เขียนด้วยจุดมุ่งหมายที่ดี เพื่อให้เกิดประโยชน์ในเรื่องใด เรื่องหนึ่ง โดยปราศจากอคติ เนื้อหาและภาษาที่ใช้ต้องเป็นไปในทางสร้างสรรค์

สรุปได้ว่า ลักษณะสำคัญของงานเขียนที่ดีนั้น จะต้องประกอบด้วยความคิดที่สร้างสรรค์ มีเอกภาพ สารัตถภาพ และสัมพันธภาพ แต่สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึง คือ การใช้ภาษา การแสดง

ความคิด รวมถึงประโยชน์จากงานเขียนด้วย ซึ่งเนื่องมาจากการเขียนเกี่ยวข้องกับกระบวนการคิด จึงมีงานวิจัย ที่สนับสนุนผู้ที่เขียนงานในภาษาที่สองได้ดี มักจะเป็นผู้ที่เขียนภาษาแม่ได้ดีเช่นกัน (Cohen และ Fine. 1978 อ้างอิงมาจาก Houghton และ Hoey. 1982: 12, Cumming. 1989; Piper. 1989)

1.5 การสอนทักษะการเขียน

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2525, หน้า 79) ได้เสนอการสอนเขียนโดยทั่ว ๆ ไป สรุปได้ดังนี้

1. การคัดลอกข้อความ และการสะกดคำ ได้แก่ การคัดลายมือ การสะกดคำยาก
2. การเขียนเรียงเรียงข้อความ ได้แก่ เรียงความ ย่อความ เขียนรายงานบันทึก เหตุการณ์ บันทึกประชุม เขียนอธิบาย เขียนแสดงความรู้สึก การใช้ถ้อยคำประพันธ์
3. การเขียนเพื่อติดต่อสื่อสาร ได้แก่ บันทึกหนังสือราชการ จดหมายสวนตัวจดหมายธุรกิจ จดหมายราชการ
4. การเขียนในโอกาสต่าง ๆ ได้แก่ บัตรอวยพร บัตรเชิญ ประกาศโฆษณาคำสั่ง
5. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ได้แก่ คำขวัญ บทความ พรรณนาความร้อยแก้วสั้น ๆ แต่งคำประพันธ์ เพลง เรื่องสั้น นวนิยาย

สวนสุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทรมพรรย (2523 , หน้า 117 – 119) ก็ได้กล่าวถึงขั้นตอนในการสอนทักษะการเขียนสรุปได้ดังนี้

1. ก่อนจะสอน ครูควรทดสอบความพร้อมในการเขียนของนักเรียน เพื่อวัดความสามารถในการสะกดคำ ความสามารถในการใช้คำ การผูกประโยค การเรียงเรียงข้อความเข้าด้วยกัน
2. ปลูกฝังให้นักเรียนเห็นคุณค่าของการเขียน
3. ในการสอนเขียนแต่ละครั้ง ครูควรให้นักเรียนทราบวัตถุประสงค์ในการเขียนพร้อมทั้งทราบประโยชน์ของการฝึกทักษะนั้น ๆ ด้วย และถ้าเป็นไปได้ ครูควรให้นักเรียนร่วมตั้งวัตถุประสงค์ในการเขียนด้วย
4. ในการสอนทักษะการเขียน ไม่ควรกำหนดหัวข้อเรื่องให้ตายตัว และควรสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น
5. การสอนทักษะการเขียนไม่ควรแยกออกมาจากทักษะอื่น ๆ แต่ควรสอนให้สัมพันธ์กับวิชาอื่น
6. ครูควรใช้กลวิธีจูงใจ และเสริมกำลังใจหลายรูปแบบ และทำเป็นระยะสั้น ๆ ตลอดเวลา ที่ทำการสอน เพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ซับซ้อน
7. ควรคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในการจัดกิจกรรมและมอบหมายงาน
8. ในการสอนทักษะการเขียน ครูควรพลิกแพลงวิธีการสอนหลาย ๆ รูปแบบเพื่อให้บรรยายภาคในการเรียนการสอนน่าสนใจ
9. ครูควรจัดกิจกรรมการสอนหลาย ๆ ประเภท และให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางแผน

กิจกรรมนั้น ๆ

10. ในการสอนทักษะการเขียนให้ได้ผลดี ครูควรใช้สื่อประกอบการสอน เพื่อดึงความสนใจของนักเรียน

11. ในการสอนทักษะการเขียน ครูควรวางแผนการสอนแต่ละครั้งอย่างละเอียด

12. ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการวางหลักเกณฑ์การเขียนประเภทต่าง ๆ ด้วย เพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนโดยมีหลักเกณฑ์

13. เมื่อนักเรียนประสบปัญหาในการเขียน เช่น ไม่สามารถถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนได้ ครูควรช่วยสร้างสถานการณ์ และจัดกิจกรรมที่ช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียน

14. เมื่อนักเรียนเขียนงานส่งครูแล้ว ครูควรตรวจงานให้เสร็จแล้วคืนให้นักเรียนและเขียนคำ ทิชมให้ชัดเจน

15. ควรให้นักเรียนมีส่วนร่วมในการประเมินผล และสร้างเกณฑ์ประเมินผลการเขียนด้วย ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยทักษะต่าง ๆ ดังกล่าวมาแล้วเป็นพื้นฐานที่สำคัญแล้วถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจตามจุดประสงค์ของผู้เขียน

สุทธิวงศ์ พงศไพบูลย์ (2531) กล่าวถึง การสอนทักษะการเขียนตามตำราอภิปรัชญาว่า ความคิดเป็นหัวใจสำคัญของการเขียน ความรอบรู้เป็นเครื่องประดับและความกล้าช่วยให้เขียนง่ายขึ้น” คำว่า ความกล้า หมายถึง การหมั่นศึกษาวิธีเขียนของนักเขียนที่มีชื่อเสียง เลือกสรรแบบการเขียน ที่ดี ๆ มาปรับใช้ให้เหมาะสมรวมทั้งการลงมือปฏิบัติจริงให้มากที่สุดเท่าที่ทำได้

1.6 ประโยชน์ของการเขียน

เปรมจิต ศรีสงคราม (2532) กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนไว้ ดังนี้

1. ทำให้มีการพัฒนาความคิด ประสบการณ์ที่ผู้เขียนพบมาและเขียนให้ผู้อื่นอ่าน เมื่ออ่านแล้วจะได้ความรู้ทางปัญญา สามารถนำความรู้ที่ได้มานั้นไปพัฒนาความคิดให้ก้าวไกลไม่สับสน ในขณะที่เดียวกันก็นำความรู้ไปใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อสังคมและส่วนรวมต่อไป

2. ทำให้เขียนได้ถูกต้อง ข้อความใด ๆ ก็ตามไม่ว่าจะเป็นการเขียนจดหมาย เขียนเรียงความ เขียนย่อความ เขียนบันทึกข้อความ เขียนคำโฆษณาที่ได้อ่านนั้นจะช่วยทำให้เขียนได้ถูกต้องในเรื่องตัวการันต์ และในแต่ละครั้งที่อ่านจะช่วยให้อ่านเข้าใจต่าง ๆ ได้แม่นยำขึ้น

3. เกิดข้อคิดเห็นและความรู้ต่าง ๆ ที่ได้จากการอ่านข้อเขียนแบบต่าง ๆ ในบางครั้งผู้อ่านสามารถนำความรู้เหล่านั้นไปเป็นข้อคิดในการดำเนินชีวิต

4. ทำให้มีความรู้ใหม่ ๆ เพิ่มขึ้นในการอ่านข้อความที่เขียนในบทความ สารคดี หนังสือพิมพ์ ฯลฯ นั้นผู้อ่านจะได้ความรู้ใหม่ ๆ คำศัพท์ใหม่ ๆ สำนวนใหม่ ๆ ที่ผู้อ่านไม่เคยพบมาก่อน

และสามารถนำมาใช้ต่อเมื่อได้พิจารณาแล้วว่า สิ่งทีอ่านนั้น ให้ประโยชน์ในขณะเดียวกันคำศัพท์ใหม่ ๆ นั้น จะต้องเป็นคำสุภาพและไพเราะด้วย

สมปัด ตัญตริยรัตน์ และคนอื่น ๆ (2545) กล่าวถึงประโยชน์ของการเขียนไว้ดังนี้

1. การเขียนช่วยสร้างเสริมปัญญา บุคคลใช้สติปัญญาในการกระทำข้อมูลที่ได้รับพร้อมกับการจัดระบบเพื่อส่งออกด้วยการเขียน

2. ช่วยสร้างจินตนาการ และความคิดสร้างสรรค์

3. ช่วยถ่ายทอดความเข้าใจ และประสบการณ์ของบุคคลไปสู่สังคม

4. ช่วยผ่อนคลายและระบายความรู้สึก

5. ช่วยบันทึกผลการค้นคว้า

6. ช่วยในการเรียนรู้และพัฒนาคน

ศ.นพ.ประเวศ วะสี (อ้างใน สมบัติ ศิริจันดา. ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. 2554) กล่าวถึงประโยชน์ที่ผู้เขียนจะได้รับจากการเขียนโดยสรุปได้ ดังนี้

1. เป็นการเรียนรู้ตนเอง ถ้ามีการเขียนจำเป็นต้องมีหลักฐานข้อมูลอ้างอิง ทำให้เราต้องพิถีพิถันตรวจสอบ เพราะฉะนั้น การเขียนจึงเป็นเรื่องสำคัญที่จะพัฒนาตนเอง พัฒนาปัญญาของตนเอง และในทางวิชาการที่จำเป็นต้องเขียนยิ่งต้องตรวจสอบข้อเท็จจริงต่าง ๆ ว่า ถูกต้องตามความเป็นจริงหรือไม่ มีอะไรเป็นหลักฐานอ้างอิง เป็นต้น

2. การเขียนได้เป็นความสุข คือ เมื่อทุกคนเขียนออกมาได้แล้ว จะมีความสุขเหมือนกับเรา ได้ประสบความสำเร็จบางอย่างจากความสามารถ สติปัญญาของเราเองทั้งหมด ซึ่งเป็นความสุขจากการเขียนเกิดขึ้นได้ด้วยกรณี ดังนี้ ความสุขเกิดจากความแจ่มแจ้ง ความสุขเกิดจากความสำเร็จ และความสุขเกิดจากการช่วยให้ผู้อื่นเขารู้ความจริง

3. นำไปสู่การพัฒนาจิตวิญญาณ การเขียนสามารถจรจรโลงใจของคนอ่านให้สูงขึ้น ระลึกถึงแต่สิ่งที่ดีงาม มุ่งทำแต่ความดี ไม่คิดต่ำ ดังนั้น การเขียนที่ดีจะเป็นพลังที่ช่วยพัฒนาคน เมื่อคนทุกคนเป็นคนดี สังคมก็ดี ประเทศชาติก็จะเจริญรุ่งเรือง

วิชุนี พันธน้อย (2550) ได้ทำวิจัยเรื่องวิเคราะห์การใช้ คำโวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ไยใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาการใช้คำในกลอนวัยรุ่นของ สำนักพิมพ์ไยใหม่ 2) เพื่อศึกษาโวหารภาพพจน์ในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ไยใหม่ 3) เพื่อศึกษา แนวคิดการแต่งกลอนในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ไยใหม่ ผลการวิจัยพบว่า 1) การใช้คำพบ 6 ลักษณะ คือ การใช้คำซ้ำ การใช้คำซ้อน การใช้คำขยาย การทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ การใช้คำเลียนเสียงพูด และการใช้คำเสริม การใช้คำเพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกเกี่ยวกับความรักเป็นส่วนใหญ่ 2) การใช้โวหารภาพพจน์ มี 5 ลักษณะ ได้แก่ อุปมา อุปลักษณ์ ปฏิพจน์ บุคลาธิษฐาน อธิพจน์ เพื่อแสดงอารมณ์ความรู้สึกด้านความรัก การใช้โวหารจึงมีความสำคัญทำให้ผู้อ่านในกลุ่มวัยรุ่น

เกิดภาพในใจ เกิดจินตนาการ เกิดอารมณ์ความรู้สึก และยังช่วยทำให้เข้าใจเนื้อหาของกลอนได้ชัดเจนยิ่งขึ้น 3) แนวคิดในกลอน พบว่า มีการนำเสนอแนวคิดทั้ง 4 แนวคิด ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับพระพุทธศาสนา การนำเสนอแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของสำนักพิมพ์ไยใหม่ เป็นการนำเสนอเกี่ยวกับบุคคลและสิ่งที่อยู่รอบตัวซึ่งมีความสำคัญต่อวัยรุ่น เช่น พ่อ แม่ เพื่อน และคนรักการแสดงออกถึงความรักที่มีต่อคนที่อยู่รอบตัวเป็นเรื่องที่วัยรุ่นให้ความสำคัญโดยเฉพาะความรักในเพศตรงข้าม ความรักมีอิทธิพลต่อการแสดงอารมณ์ ความรู้สึกของวัยรุ่นในกลอนยังเสนอทัศนะเกี่ยวกับความเชื่อในเรื่องบาปบุญ และ กรรม ว่าสิ่งที่เกิดขึ้นเกิดจากการกระทำของตัวเอง ทำชั่วก็จะได้รับผลกรรมในสิ่งที่ก่อไว้ และยังเสนอให้เห็นกิเลสในตัวมนุษย์ด้วย

ญาดา ชาญบัญญัติ (2551) ได้ศึกษาทฤษฎีการใช้ภาษาในงานเขียนอารมณ์ขันของ เกตุเสพย์ สวัสดิ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาทฤษฎีการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันและศึกษาความหมายที่แฝงอยู่ในทฤษฎีการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขันที่พบมากของเกตุเสพย์สวัสดิ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา ผลการศึกษาพบว่า ทฤษฎีการใช้ภาษาแสดงอารมณ์ขัน 14 ทฤษฎี โดยแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ 1) ทฤษฎีทับศัพท์ ได้แก่ ทฤษฎีการใช้คำเลียนเสียง ทฤษฎีการใช้คำรุนแรง ทฤษฎีการเล่นคำ ทฤษฎีการใช้คำต่างประเทศ ทฤษฎีการสร้างคำใหม่ ทฤษฎีการใช้คำรุนแรง 2) ทฤษฎีทางปริเฉทและวัจนปฏิบัติศาสตร์ ได้แก่ ทฤษฎีเสียดสีประชดประชัน ทฤษฎีการสร้างเรื่องให้เกินจริง ทฤษฎีการตั้งสมญานามให้บุคคล ทฤษฎีการใช้ภาษาแสดงภาพพจน์ ทฤษฎีความไม่เข้ากัน ทฤษฎีการทำให้เป็นเรื่องสัปดน ทฤษฎีการพาให้หลงทาง ทฤษฎีการล้อเลียน นอกจากนี้ยังพบวิธีเพิ่มเติมอีก 4 ทฤษฎี ได้แก่ ทฤษฎีการใช้คำสแลง ทฤษฎี การชมและตำหนิตนเอง ทฤษฎีการสื่อสารกับผู้อ่านและทฤษฎีการใช้สำนวนสุภาพิต โดยทฤษฎีที่พบส่วนใหญ่เป็นทฤษฎีทางปริเฉทและวัจนปฏิบัติศาสตร์ ซึ่งเป็นทฤษฎีที่ต้องมีการวิเคราะห์ความหมายแฝงโดยอาศัยบริบทและเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในสังคม จากการศึกษาพบว่าทฤษฎีที่ปรากฏมากในงานเขียนของเกตุเสพย์สวัสดิ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา คือ ทฤษฎี เสียดสีประชดประชัน เนื่องจากเกตุเสพย์สวัสดิ์ ต้องการชี้ให้เห็นถึงสภาพของสังคมปัจจุบันว่ามีทั้ง ทางบวกและทางลบ จึงใช้การเสียดสีประชดประชัน เพื่อทำให้กลายเป็นเรื่องตลกขบขัน สนิชย์ เล็กวานิชกุล (2551) ได้ศึกษาเรื่องศัพท์บัญญัติภาษาศาสตร์ : การศึกษาการสร้าง คำศัพท์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาลักษณะการสร้างศัพท์บัญญัติภาษาศาสตร์ของราชบัณฑิตยสถาน ในเรื่อง 1) วิธีการสร้างคำศัพท์ และ 2) ที่มาของภาษาขอบเขตการวิจัยศึกษาเฉพาะศัพท์บัญญัติทางภาษาศาสตร์ที่ได้รับการบัญญัติขึ้นอย่างเป็นทางการโดยราชบัณฑิตยสถานเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยได้นำข้อมูลมาจากหนังสือพจนานุกรมศัพท์ภาษาศาสตร์ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2546 ผลการวิจัยพบว่า วิธีการสร้างศัพท์บัญญัติภาษาศาสตร์ สามารถจำแนกศัพท์บัญญัติออกเป็น 3 ประเภทตามลักษณะของส่วนประกอบของศัพท์ พบการประกอบคำแบบประสมคำมากที่สุด แบ่งการประสมคำมี 4 ประเภท คือ การประสมคำ 2 ส่วน การประสมคำ 3 ส่วน การประสมคำ 4 ส่วน และการประสม

5 ส่วน จากการศึกษาพบศัพท์บัญญัติภาษาศาสตร์ที่มีการประกอบคำแบบเดิมหน่วยคำเดิม มี 2 ชนิด คือการเติมหน่วยคำเดิมชนิดคำนาม และการเติมหน่วยคำเดิมชนิดคำวิเศษณ์ ยังพบศัพท์บัญญัติภาษาศาสตร์ที่มีการประกอบคำแบบการซ้อนคำ มี 2 ประเภท คือ การซ้อนคำมีหน่วยคำที่มีความหมายเหมือนกัน และการซ้อนคำที่มีความหมายเป็นไปในทำนองเดียวกัน จากการศึกษาวิธีการสร้างศัพท์บัญญัติภาษาศาสตร์ พบศัพท์บัญญัติที่มีส่วนประกอบเป็นคำมากกว่าส่วนประกอบที่เป็นวลี และกลุ่มคำขยาย

ปฐมชัย ณะนะเนตร (2552) ได้ศึกษาการใช้ภาษาในหนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาลักษณะของการใช้ภาษาด้านการใช้คำ การใช้สำนวน และการใช้ภาพพจน์ที่ปรากฏในหนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านการใช้คำมีการใช้คำจำนวน 9 ชนิด พบมากที่สุดคือ คำอุทาน รองลงมา คำราชาศัพท์และคำสุภาพ คำภาษาต่างประเทศ คำไม่สุภาพ คำบกร่อง คำขานรับ และคำลงท้าย คำสแลง คำที่มีความหมายโดยนัย และคำภาษาถิ่น 2) ด้านการใช้สำนวน มี 2 ลักษณะ คือ การใช้สำนวนไทย และ การใช้สำนวนแปลจากวรรณกรรมจีนกำลังภายใน เมื่อจำแนกลักษณะการใช้สำนวนไทยแล้วพบว่า การใช้สำนวนไทย 2 ประเภทคือ สำนวนไทยเดิม และสำนวนไทยที่เปลี่ยนแปลงไป ส่วนการใช้สำนวนแปลจากวรรณกรรมจีนกำลังภายในนั้น แยกลักษณะตามความหมายได้ 5 ลักษณะ คือ ความหมายเกี่ยวข้องกับการแนะนำสั่งสอน ความหมายเกี่ยวกับการปริภาษ และความหมายเกี่ยวกับ การขอโทษ และการขอร้อง ส่วนด้านการใช้ภาพพจน์ พบว่าการใช้ภาพพจน์ จำนวน 7 ภาพพจน์ ตามลำดับนี้ ภาพพจน์สีทพจน์ ภาพพจน์อุปมา ภาพพจน์ปฏิปจฉา ภาพพจน์นามนัย ภาพพจน์อุปลักษณะ ภาพพจน์การกล่าวเย้ยหรือกล่าวประชดและภาพพจน์อดิพจน์

กาญจนา ปราบปัญจะ (2553) ได้งานวิจัยเรื่องการศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนของ ว.วชิรเมธี มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนในงานเขียนของ ว.วชิรเมธี โดยใช้ข้อมูลจากงานเขียน จากหนังสือพิมพ์รวมเล่มโดย บริษัท อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง จำกัด ในช่วงปี พ.ศ. 2547 - 2550 จำนวน 11 เล่ม จากหนังสือธรรมะ 2 ชุด ได้แก่ ชุดธรรมะประยุกต์สำหรับ คนรุ่นใหม่และชุดธรรมะในอากาศ ผลการวิจัยพบว่า 1) ด้านลีลาการใช้ภาษาในงานเขียนของ ว.วชิรเมธี มีลีลาการใช้ภาษาที่โดดเด่น 3 ประเด็น ได้แก่ ด้านการใช้คำพบที่มีการใช้คำซ้อน คำสแลง คำสร้างใหม่ คำภาษาต่างประเทศ คำให้เกิดจินตภาพ คำที่มีความหมายโดยนัย หรือ ความหมายแฝง คำพ้องสมัย คำเชื่อม และคำที่มีการเล่นเสียงเล่นจังหวะ ด้านการใช้สำนวนพบที่มีการใช้สำนวนเดิม สำนวนดัดแปลงและสำนวนสร้างใหม่ และด้านการใช้ประโยค พบว่า มีการใช้ ประโยคกระชับ ประโยคขนานความ ประโยคขัดความ ประโยคซ้ำคำหรือซ้ำความ และประโยคสรุป ความ 2) ด้านกลวิธีการเขียนในงานเขียนของ ว.วชิรเมธี มีกลวิธีการเขียนที่น่าสนใจทั้งสิ้น 4 ประเด็น ได้แก่ ด้านกลวิธีการตั้งชื่อเรื่อง พบว่า ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการตั้งชื่อเรื่องแบบ

ตรงไปตรงมามากที่สุด ด้านกลวิธีการเขียนนำเรื่อง พบว่าผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนส่วนนำเรื่อง ด้วยการกล่าวอย่าง ตรงไปตรงมามากที่สุด ด้านกลวิธีนำเสนอเนื้อหา พบว่า ผู้เขียนมีกลวิธีในการนำเสนอเนื้อหาที่ น่าสนใจและนิยมใช้อย่างสม่ำเสมอ 6 วิธี ได้แก่ การนำเสนอเนื้อหาโดยการนิยาม การนำเสนอเนื้อหา โดยการใช้ภาพพจน์ การนำเสนอเนื้อหาโดยการสาธก การนำเสนอเนื้อหาโดยการ พูจฉา-วิชันนา การนำเสนอเนื้อหาโดยการยกหลักฐานมาอ้างอิง และการนำเสนอเนื้อหาโดยการแสดง ทรรศนะ และด้าน กลวิธีการเขียนสรุป พบว่า ผู้เขียนนิยมใช้กลวิธีการเขียนบทสรุปด้วยการย้ำใจความ สำคัญของเรื่อง มากที่สุด งานวิจัยนี้หากผู้อ่านได้อ่านและพิจารณางานเขียนของ ว.วชิรเมธี อย่าง ละเอียดถี่ถ้วนแล้ว จะเห็นว่า เป็นงานเขียนที่มีประโยชน์ต่อตนเองสังคม และประเทศชาติในยุค ปัจจุบันเป็นอย่างมาก เพราะงานเขียนดังกล่าวสามารถเป็นคู่มือในการดำเนินชีวิต ท่ามกลางการ เปลี่ยนแปลงสังคมที่มีความ แก่งแย่ง และแบ่งพรรคแบ่งพวกในปัจจุบัน ให้ผู้อ่านสามารถรับมือกับ ความผิดหวังจากการ เปลี่ยนแปลงดังกล่าวได้อย่างหวังที่ และสอนให้ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความไม่ประมาท และประการสำคัญ หลักธรรมคำสอนทุกประการที่ผู้เขียนนำเสนอไว้ในงานเขียน ล้วนต้องการให้ ผู้อ่านได้นำไปปรับใช้ใน ชีวิตประจำวัน เพราะหลักธรรมดังกล่าวมีส่วนช่วยให้ผู้ปฏิบัติทุกคนเป็น พุทธศาสนิกชนที่สมบูรณ์และ ดำรงรักษาศาสนาให้อยู่คู่สังคมสืบไป

วันชัย แก้วหนูนวน และภัทร์ชिरา ฉลองเดช (2561) ได้วิจัยเรื่องลักษณะข้อผิดพลาดใน การใช้ภาษาไทย : กรณีศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปี 1 มหาวิทยาลัย นราธิวาสราชนครินทร์ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ปริญญาตรีชั้นปี 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์ ปีการศึกษา 2560 ในรายวิชา การใช้ ภาษาไทย วิเคราะห์วิเคราะห์ใช้ตารางของทาโร ยามาเน่ วิเคราะห์ข้อมูลข้อผิดพลาด 4 ด้าน คือด้าน อักษรวิธี ด้านการใช้คำ ด้านการใช้ประโยค และด้านรูปแบบการเขียน ผลการวิจัยพบว่าข้อผิดพลาด ด้านการใช้คำมี 4 ประเภท คือ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำผิดหน้าที่ การใช้คำฟุ่มเฟือยและ การใช้ภาษาพูดในการเขียน ส่วนข้อผิดพลาดด้านการใช้ประโยคมี 3 ประเภท การใช้ประโยค ไม่ถูกต้องสมบูรณ์ การใช้ประโยคที่เรียงคำหรือกลุ่ม คำผิดตำแหน่งและการใช้ประโยคที่เป็นสำนวน ภาษาต่างประเทศและข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการเขียน คือการใช้รูปแบบในการเขียนไม่ถูกต้องตาม แบบลักษณะ ซึ่งผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการวางแผน การจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ ข้อผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษาต่อไป

ผลการศึกษาวิจัยด้านการใช้ภาษาไทย ดังกล่าวมาทั้งหมดนี้ แสดงให้เห็นถึงลักษณะของ ภาษาไทยและการใช้ภาษาไทยในสังคมไทยในทุกยุคทุกสมัย ในบริบทต่าง ๆ ซึ่งงานวิจัยเหล่านี้ล้วน ตอบโจทย์ของการสะท้อนการใช้ภาษาไทยได้อย่างดีและเป็นสิ่งยืนยันได้ว่าภาษาไทยมีคุณค่าและควร ช่วยกันอนุรักษ์ภาษาไทยให้คงอยู่กับคนไทยประเทศไทยต่อไป

จากแนวคิดดังกล่าว เห็นได้ว่า การเขียน เป็นสิ่งที่พัฒนาทักษะทางสติปัญญา พัฒนาจิตใจที่เกิดจากการจินตนาการ โดยผ่านการถ่ายทอดความรู้สึกผ่านอารมณ์ของการเขียน ที่เป็นเช่นนี้อาจเพราะทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ยากไม่ว่าจะเขียนในภาษาแม่หรือภาษาที่สองก็ตาม การเขียนเป็นกิจกรรมที่ต้องอาศัยความรู้ ความเข้าใจที่มีความสลับซับซ้อน (Maarof and Murat, 2013)

1.7 สาเหตุและลักษณะความผิดพลาด

1.7.1 สาเหตุของความผิดพลาด

เอมอร์ ชิตตะโสภณ (2529 หน้า 26 - 38) กล่าวว่า ถ้าพิจารณาตามหลักทางภาษาศาสตร์ จะพบว่าสาเหตุของความผิดพลาดในการเขียนของนักศึกษา อาจจะมีจำแนกเป็นประเภทใหญ่ ๆ ได้ 3 ประเภท คือ การกระทำผิด (mistake) การเลือกผิด (mismatch) และการไม่รู้ (gap)

1.7.2 การกระทำผิด (Mistake) : ดังที่ ดร. นออส กล่าวว่าการทำผิด “เป็นความผิดพลาดในการเขียนที่ผู้ทำผิดสามารถแก้ไขเองได้” การทำผิดในลักษณะนี้ เกิดจากความเลินเล่อ ซึ่งถ้า ผู้ที่ทำผิดเองไม่แก้เองนาน ๆ เขาจะกลายเป็นความเคยชินที่แก้ไขไม่ได้การกระทำผิดก็เกิดขึ้นเมื่อผู้เขียนไม่ได้ไขกฏและแบบฟอร์มทั้ง ๆ ที่รู้ ตัวอย่างเช่น ลืมประธานของประโยค ลืมคำลักษณนาม เป็นต้น ความผิดพลาดประเภทนี้ ถ้าผู้ทำผิดมีเวลาทบทวนโดยการกลับไปอ่านประโยคนั้น ๆ เพียงครั้งเดียวก็จะสามารถแก้ไขได้ และยังสามารถแก้ความผิดพลาดในลักษณะเดียวกันของผู้อื่นได้อีกด้วย หากประโยคที่ผิดนั้นถูกหยิบยกขึ้นมาเขียนเป็นตัวอย่างและขอให้ช่วยกันแก้ไข

ตัวอย่าง : -

1. ช่วยบอกมาสิด้วยว่า จะไปด้วยสินนี้ (ลืมประธาน, คุณ, ฉัน)
2. ดิตรงมหาราชที่ไหน แสดงว่าประทับอยู่ที่นั่น (สวนหลังขาดประธาน คือ “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว”)
3. ทำโจรบุกบ้านสองสาว (ลืมลักษณนาม: คน)
4. สามเครื่องบินตก (ลืมลักษณนาม: ลำ)

1.7.3 การเลือกผิด (Mismatch) การเลือกผิดเป็นความผิดพลาดที่เกิดจากการที่ผู้เขียนไม่รู้จักกฏเกณฑ์ หรือรูปแบบทางไวยากรณ์ จึงต้องเดาแล้วก็เดาผิดความผิดพลาดชนิดนี้ ได้แก่ ความผิดพลาดอันเนื่องมาจากการใช้ลักษณนาม หรือสันธาน ผิดไปจากคำที่ควรจะเป็น เช่น ตัวอย่าง

1. ขอน 3 อัน วางอยู่บนหลังตุ
(ควรจะใช้ “คัน” แทน “อัน”)
2. เขาทาสีผนังห้องข้างนั้นไม่เรียบ
(ควรใช้ “ด้าน” แทน “ข้าง”)
3. อาศัยทั้งเวลาก็อ่อนทรมานเป็นตัวสำคัญ
(ควรใช้ ทั้ง...และ)

4. แต่ว่าสิ่งเหล่านี้ มีได้เพียงอดีตเท่านั้น แต่ว่า ปัจจุบันยังมีอยู่อีกมาก
(ควรจะเป็น “แม่ใน”)

1.7.4 การไม่รู้ (gap) ดร.นอสส กล่าวว่า “เป็นความผิดพลาดที่มักจะเกิดขึ้นเมื่อเมื่อผู้เขียนไม่ทราบกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ หรือรูปแบบที่ถูกตอง และไม่พยายามเดา” การไม่รู้รับรู้เป็นความผิดพลาด ที่ผู้เขียนจะไม่สามารถแก้ไขเองได้ เพราะตนเองไม่รู้ว่ามีผิด ได้แก่ ความผิดพลาดที่เกิดจากการเขียนตามอิทธิพลของสำนวนภาษาต่างประเทศ และการใช้ภาษาพูดปนภาษาเขียน ผู้เขียนจึงพยายามถ่ายทอดความคิดเห็นของตนเองในรู้ของการเขียน โดยไม่คำนึงถึงความถูกต้องในการใช้สำนวน หรือ ลำดับของคำ ลักษณะการเขียนจึงเป็นไปอย่างอัตโนมัติ เช่นเดียวกับการพูดโดยปราศจากความไม่ระมัดระวัง

ตัวอย่าง :

1. ครูคนนี้สอนหนังสือแย่ง

คำว่า “แย่ง” เป็นภาษาพูด ถ้าจะให้เป็นภาษาเขียน ควรจะเปลี่ยนเป็นไม่ดี หรือ ไม่ดีเลย

2. ธรรมดาเสื้อนี้ฟตบง ควรจะเขียนใหม่เป็น: ตามธรรมดา (ปกติ) เสื้อตัวนี้คับมาก

3. เธอเขามาพร้อมทั้งหนังสือ 5 เล่ม ควรจะเขียนใหม่เป็น: เธอหอบหนังสือ 5 เล่มเข้ามา

4. เพราะง่ายต่อการทำความเข้าใจของผู้อ่านควรเขียนใหม่เป็น: ผู้อ่านสามารถจะเข้าใจ

ได้โดยง่าย

5. รถราก็ไม่ค่อยมี ส่วนใหญ่จะเป็นรถจักรยานซะมากกว่า ควรเปลี่ยนเป็นเสีย

สาเหตุแห่งความผิดพลาด ของนักศึกษาทั้ง 3 ประเภทดังกล่าว นักศึกษาจะแก้ไขด้วยตนเองเพียงเรื่องของ “การทำผิด” เพียงประการเดียว “การเลือกผิด” และ “การไม่รู้” นั้น เป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องช่วยแก้ไขให้

1.7.5 ลักษณะของความผิดพลาด

เอมอร์ ซิตตะโสภณ (2529 หน้า 29 - 38) ได้กล่าวถึงลักษณะความผิดพลาด โดยแบ่งเป็นเรื่องการเขียนที่ผิดพลาด และการเขียนที่บกพร่องตามลำดับ

1.7.5.1 การเขียนผิดพลาด ความผิดในลักษณะนั้น เป็นความผิดที่ต้องการแก้ไขเพื่อความถูกต้องและชัดเจนในการสื่อความหมาย ได้แก่ การใช้คำผิดไวยากรณ์ การใช้คำผิดความหมาย การเว้นวรรคตอนที่ไม่ถูกต้อง การสะกดการันต์ผิด และการใช้อักษรย่อไม่ถูกต้อง

1.7.5.2 การเขียนบกพร่อง หากดูผิวเผิน ๆ ก็พอจะสื่อความเข้าใจได้แม้จะไม่แก้ไข แต่เมื่อคำนึงถึงมาตรฐานของภาษาก็ควรที่จะต้องเขียนเสียใหม่ให้เรียบร้อย

1.7.6 แนวการแก้ไขความผิดพลาด

เอมอร์ ซิตตะโสภณ (2529 หน้า 39 - 46) ได้กล่าวว่า ความคิดเห็นที่มีต่อเรื่องความผิดพลาดของการเขียนนี้ มีอยู่เป็นสองฝ่าย ดังที่ คอเรนเดอร์ กล่าวไว้ว่า “ฝ่ายหนึ่งเชื่อว่า ความผิดพลาด

ของนักศึกษาเป็นสัญญาณลักษณะที่แสดงว่าครูมีวิธีสอนที่ไม่ดี ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่ง เชื่อว่าในฐานะผู้สอน เราควรจะเห็นด้วยกับความเชื่อฝ่ายหลัง และยอมรับความจริงที่ว่า “ความผิดพลาดเป็นประพจน์กรรมปกติของการเรียนการสอน” (Richards, 1977 : 245) แม้กระนั้น เมื่อถึงเวลาจะลงมือแก้ไขจริง ๆ ก็ยังมีปัญหาว่า สมควรจะทำหรือไม่ และเพียงใด ทั้งนี้ ถ้าไม่แก้ไขสมรรถภาพในการเขียนก็ไม่พัฒนา ครั้นแก้ไขก็อาจจะทำลายกำลังใจตลอดจนความเชื่อมั่นในการเขียนของนักศึกษาลงไปอีกโสดหนึ่ง

1.7.7 วิธีแก้ไขที่ไฉเดิม

การสอนการเขียนวิชาภาษาไทยในปัจจุบันนี้ ผู้สอนส่วนมากจะใช่วิธีการแก้ไขที่ไฉกันมาตั้งแต่เดิม นั่นคือ ครูผู้สอนจะเป็นผู้แก้ไขความผิดพลาดที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่องที่เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ผลการตรวจแก้ไขปรากฏว่า งานเขียนของนักศึกษาจะเปลี่ยนแปลงจากหมึกสีน้ำเงิน (หรือสีอื่น ๆ) ใหญ่กลายเป็นหมึกสีแดง (ที่ครูใช้ตรวจงาน) ดูประหนึ่งว่า ครูได้ใช้เวทมนต์แปรธาตุเอาที่งานเขียนนั้น ๆ ฉะนั้นเมื่อเวลาได้รับกระดาษคำตอบกลับไป พวกเขาจะเกิดความท้อแท้ และขยาดที่จะเขียนในคราวต่อ ๆ ไป อาจถึงขั้นเกิดอาการตระครันตระครอ ปวดหัวตัวรอน เมื่อถึงชั่วโมงการเขียนเลยทีเดียว แม้ว่าผู้สอนจะเกริ่นนำไว้ตั้งแต่เรื่องให้พวกเขายอมรับความจริงดังนี้ ดร.ริชาร์ดส กล่าวไว้ว่า “แบบฝึกหัดจะปราศจากความหมายโดยสิ้นเชิง ถ้าไม่มีปฏิริยาสะท้อนกลับมาจากฝ่ายผู้ตรวจไม่ว่าจะเป็นในด้านบวกหรือด้านลบ” เพื่อเป็นการเข้าใจชัดเจน ขอให้พิจารณาจากตัวอย่างสั้น ๆ ที่นักศึกษาเขียนภายในชั่วโมง

1.7.8 แนวการแก้ไขด้วยวิธีใหม่

การแก้ไขอาจจะกระทำได้ ดังนี้

1.7.8.1 ผู้สอนเป็นผู้แก้ไข (Correction by teacher) โดยที่ผู้สอนจะใช้ปฏิริยาสะท้อนกลับ (Corrective feedback from the teacher) นั่นคือ จะละเลยความผิดอื่น ๆ ไว่ก่อน โดยเลือกหยิบเฉพาะความผิดที่ฉกรรจ์ขึ้นมาแก้ไขเป็นอันดับแรก “ความผิดที่ฉกรรจ์ ในความหมายนี้ควรจะเป็นความผิดที่มาจากความเข้าใจ” ผิดในทางสื่อสารอย่างไรก็ตามวิธีนี้ แม้จะได้ผลดีในระยะแรก แต่เมื่อนักศึกษาเกิดความเคยชิน วิธีนี้ก็อาจไม่ให้ผลดีอีกต่อไป

1.7.8.2 เพื่อน ๆ ช่วยแก้ไข (Peer correction) โดยที่ผู้สอนจะอาศัยปฏิริยาสะท้อนกลับจากเพื่อน (Corrective feedback from peers) วิธีนี้ ครูผู้สอนเปิดโอกาสให้สมาชิกในชั้นเดียวกันเป็นผู้ชี้ผิดแล้วถามถึงวิธีแก้ไขความผิดนั้น ๆ จากนักศึกษาที่มีได้ทำผิดเพื่อให้นักศึกษาที่ทำผิดเรียนรู้คำตอบที่ถูกตองจากเพื่อนร่วมชั้น วิธีนี้อาจจะได้ผลดี และไม่ก่อให้เกิดความเบื่อหน่ายทั้งแก่ผู้สอน และผู้เรียน หากได้รับความร่วมมือดีพอสมควร

1.7.8.3 นักศึกษาแก้ไขเอง (Self-correction) นักศึกษาแต่ละคนจะต้องพยายามแก้ไขความผิดพลาด ที่ผู้สอนชี้ให้เห็นด้วยตนเอง หรือมีฉะนั้นผู้สอนอาจจะต้องบอกใบ้บ้าง

ด้วยเหตุดังนี้ อาจารย์ทางภาษาไทย จึงมีข้อจำกัดในการตรวจแก้ไขกับเรื่อง การเขียน ความเรียงเท่านั้น การยอมรับวิธีการสื่อสารด้วยอิเล็กทรอนิกส์ จึงยังไม่แพร่หลายลงไปสู่โลกของ การเขียนความเรียง

2. ผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สริตา ปัจจุสานนท์ และ กรฎา สุขุม (2561) ได้วิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนงานวิชาการ ของนักศึกษาครุศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี ผลการวิจัย พบว่า ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา เรียงลำดับจากจำนวนมากไปหาน้อย มีดังนี้ 1) ข้อบกพร่องใน การสะกดคำ จำนวน 365 คำ ได้แก่ ส่วนประกอบของคำผิด ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ ส่วนประกอบของคำเกิน และส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ 2) ข้อบกพร่องในการใช้คำ จำนวน 122 คำ ได้แก่ การใช้คำผิดความหมาย การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน การใช้คำปฏิเสธ ซ้อนคำปฏิเสธ การใช้คำระดับภาษาปาก การใช้คำราชาศัพท์ผิด การใช้คำย่อผิด การใช้คำฟุ่มเฟือย และการใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น 3) ข้อบกพร่องในการเขียนประโยค ได้แก่ โครงสร้างผิด และการ ใช้สำนวนต่างประเทศ สาเหตุของข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) ขาดความรู้ 2) ขาด ความแม่นยำ 3) ขาดการตรวจทาน 4) ขาดการฝึกฝน 5) ขาดทัศนคติที่ดี วิธีการแก้ไขข้อบกพร่อง ด้านการใช้ภาษา ได้แก่ 1) การเสริมสร้างความรู้ 2) การเสริมสร้างความเชื่อมั่น 3) การฝึกทักษะ การเขียน 4) การตรวจทานงานเขียน 5) การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน 6) การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน 7) การปลูกฝังทัศนคติที่ดี

สุรัตน์ อักษรกาญจน์ (2558) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียน ภาษาไทยของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2558 ผลการวิจัยสรุปได้ว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยจากข้อมูลการเขียน เรียงความ ด้านการใช้คำ และการใช้ประโยค มีลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยเรียงลำดับ จากมากไปน้อย ดังนี้ ด้านการใช้คำ ได้แก่ การใช้คำไม่ถูกต้องตามชนิดของคำ การใช้ภาษาพูดใน ภาษาเขียน การเขียนสะกดคำ และการใช้คำฟุ่มเฟือย ด้านการใช้ประโยค โดยวิเคราะห์ตามหลักการ สร้างประโยค ได้แก่ ประโยคใช้หน่วยเกิน ประโยคเว้นวรรคผิด ประโยคไม่สมบูรณ์ และประโยค เรียงลำดับผิด สำหรับสาเหตุลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย เกิดจากการขาดความรู้ ความเข้าใจพื้นฐานในการใช้ภาษาทั้งการใช้คำและการใช้ประโยค อิทธิพลของภาษาอื่น เขียนน้อย ขาดความรู้รอบคอบ อีกทั้งสภาพแวดล้อมที่แตกต่างกันของแต่ละคน อาจทำให้นักศึกษาคำนิ่งถึง หลักการเขียนน้อย

วัฒนาพร นนลือชา และพรจรัส สร้อยศรีฉาย (2561) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาข้อบกพร่อง ด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี ผลการวิจัยพบว่า ข้อบกพร่องด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างประเทศ ชั้นปีที่ 2

มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี มีทั้งระดับพยานุชชะ สระ วรณยุคต์ คำ ประโยค และข้อความในระดับพยานุชชะ พบว่า มีการเขียนพยานุชชะผิดอักษรวิธีด้านรูปสระ เขียนรูปสระผิด เขียนคำโดยขาดหรือเพิ่มรูปสระ ด้านวรรณยุกต์พบว่าการเขียนคำโดยขาดและเพิ่มวรรณยุกต์ การขาดหรือเพิ่มเครื่องหมายวรรคตอนในด้านการใช้คำ มีการใช้คำผิดความหมาย ใช้คำฟุ่มเฟือย ใช้คำไม่เหมาะสมแก่ความใช้คำไม่เหมาะสมกับบริบท ใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งและเขียนคำไม่ครบหรือเขียนบางคำไม่ได้ ในด้านประโยคมีการเรียงประโยคไม่เป็นไปตามไวยากรณ์ ขาดคำจำเป็นหรือมีคำเกินในประโยค ขาดคำเชื่อมประโยคและใช้คำเชื่อมประโยคผิด ด้านการเขียนย่อหน้ามีการเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้องตามรูปแบบเขียน เขียนอธิบายไม่ชัดเจน เขียนไม่สอดคล้องกับประเด็นที่ให้ความเห็น เขียนแสดงความคิดเห็นโดยขาดความคิดสร้างสรรค์ เขียนแสดงความคิดเห็นขัดแย้งกัน เขียนโดยไม่ลำดับความคิดก่อนหลัง เขียนเล่าเรื่องไม่ชัดเจน เขียนส่วนนำเรื่องและสรุปไม่เหมาะสมและไม่น่าสนใจ เขียนคำที่ไม่สื่อความหมายข้อบกพร่องเหล่านี้เป็นแนวทางสำคัญในการจัดการเรียนการสอนเพื่อแก้ข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาต่างประเทศ มี 4 ประเด็น คือ แนวทางข้อบกพร่องเรื่องการเขียนสะกดคำ การใช้คำ การเขียนประโยคและการเขียนย่อหน้า วิธีการแก้ไข ปัญหา ได้แก่ การใช้แบบฝึกหัดการเขียน การจัดการเรียนการสอนโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม การใช้กระบวนการแผนผัง ความคิด เพื่อให้นักศึกษาฝึกทักษะการเขียนมากขึ้นนำไปสู่การเขียนที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ

ชญ ทดแทนคุณ และปวีณา จันทร์สุวรรณ (2558) ได้วิจัยเรื่อง ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษานักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี ผลการวิจัย พบว่า งานเขียนจำนวน 100 ฉบับดังกล่าวมีข้อบกพร่องทั้งสิ้น 539 ครั้ง และข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ด้านการสะกดคำผิด เพราะใช้พยานุชชะหรือสระผิด จำนวน 175 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.46 รองลงมาได้แก่ ข้อบกพร่องในการใช้คำ ด้านการวางรูปวรรณยุกต์ผิดที่ จำนวน 78 คำ คิดเป็นร้อยละ 14.47 และลักษณะที่พบน้อยที่สุดได้แก่ การใช้ภาษาที่ไม่เป็นไปตามแผน ด้านภาษาผิดระดับ การใช้สำนวนผิดความหมาย และการซ้ำลักษณะนามไม่ถูกต้อง จำนวน 2 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 0.37

จินตนา พุทสมตะ (2552) ได้วิจัยเรื่อง การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในโครงการความร่วมมือทางวิชาการวิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัยภาษาและการค้าต่างประเทศ กวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน พ.ศ. 2552 ผลการวิจัยพบว่า ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษามีข้อบกพร่องด้านการเขียน ได้แก่ การวางรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตำแหน่ง การสะกดการันต์ การใช้คำไม่ถูกต้อง การใช้ประโยค การเว้นวรรคตอนและการเขียนย่อหน้า ดังนี้ 1. การวางรูปสระและรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้อง พบว่า มีข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การวางรูปสระไม่ถูกต้องตำแหน่ง ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมา คือ

การวางรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตำแหน่ง และพบน้อยที่สุด คือ การวางทั้งรูปสระ และรูปวรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตำแหน่ง 2. การสะกดการันต์พบว่า มีข้อบกพร่อง 5 ลักษณะ เรียงลำดับจากลักษณะที่พบมากไปหาน้อย ได้แก่ การเขียนพยัญชนะท้ายหรือตัวสะกดไม่ถูกต้อง การเขียนพยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง การเขียนสระไม่ถูกต้อง การเขียนวรรณยุกต์ ไม่ถูกต้อง และการเขียนการันต์ไม่ถูกต้อง 3. การใช้คำไม่ถูกต้องพบว่า มีข้อบกพร่อง 7 ลักษณะ เรียงลำดับจากลักษณะที่พบมากไปหาน้อย คือ การใช้คำไม่ถูกต้องในลักษณะอื่น ๆ ซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำกริยาไม่ถูกต้อง การใช้คำนามไม่ถูกต้อง การใช้คำวิเศษณ์ไม่ถูกต้อง การใช้คำบุพบทไม่ถูกต้อง การใช้คำลักษณนามไม่ถูกต้อง และการใช้คำสันธานไม่ถูกต้อง 4. การใช้ประโยคไม่ถูกต้องพบว่า มีข้อบกพร่อง 4 ลักษณะ ได้แก่ การใช้คำเกินในประโยคซึ่งพบมากที่สุด รองลงมา คือ การใช้รูปประโยคสำนวนภาษาต่างประเทศ การขาดคำที่จำเป็นในประโยค และพบน้อยที่สุด คือ การลำดับคำในประโยค ไม่ถูกต้อง 5. การเว้นวรรคตอนและการเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้องพบว่า มีข้อบกพร่อง 3 ลักษณะ ได้แก่ การใช้เครื่องหมายอัฒจันทร์ไม่ถูกต้องซึ่งพบมากที่สุด รองลงมาคือ การเว้นวรรคตอนไม่ถูกต้อง และพบน้อยที่สุด คือ การเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้อง

ชนิกา คำพุ่ม และนวพร คำเมือง (2551) ได้วิจัยเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ผลการวิจัย พบว่า จากการวิจัยสรุปผลได้ว่า 1. ข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทยด้านการเขียนของนักศึกษาวิชาเอกภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ มีดังต่อไปนี้คือ

1.1 ใช้คำผิด

ข้อบกพร่องของการใช้คำผิดที่พบในงานวิจัยนี้แบ่งออกได้เป็น 3 ลักษณะ คือ

1.1.1 ใช้คำนามผิด คือ การเลือกใช้คำนามที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยคนั้น ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำนั้นมีเสียงและความหมายที่ใกล้เคียงกัน

1.1.2 ใช้คำกริยาผิด คือ การเลือกใช้คำกริยาที่มีความหมายไม่เข้ากับเนื้อความในประโยคนั้น หรืออาจเลือกคำกริยาที่มีรูปเขียนคล้ายคลึงกันแต่ความหมายต่างกัน

1.1.3 ใช้คำบุพบทผิด คือ ใช้คำที่แสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำหรือประโยคผิด เช่น คำว่า กับ แก่ แต่ ต่อ ด้วย โดย ตาม ข้าง ถึง จาก ใน บน ไต สำหรับ เพื่อ ของ ที่ เป็นต้น

1.2 ใช้ภาษาไม่เหมาะสม

ในงานวิจัยนี้พบลักษณะการใช้ภาษาไม่เหมาะสมด้วยกัน 2 ลักษณะ คือ

1.2.1 ใช้คำและกลุ่มคำที่ต่างระดับ คือ คำในภาษาไทยจึงมีระดับไม่เท่ากัน หรือที่บ้างก็กล่าวว่า มี “ศักดิ์” ต่างกัน หมายความว่า เราแบ่งคำออกไปใช้ในที่สูงต่ำต่างกันตามเนื้อความ

1.2.2 **ใช้คำและกลุ่มคำไม่เหมาะสมกับภาษาเขียน** คือ การเขียนภาษาไทยของนักศึกษาที่บกพร่อง คือ ไม่ใช้คำและกลุ่มคำที่เหมาะสมกับภาษาเขียน ที่พบได้ชัดเจนในงานวิจัยนี้ก็คือ การใช้ภาษาพูดในการเขียน

1.3 **ใช้ภาษาไม่กระชับ**

ในงานวิจัยนี้พบลักษณะการใช้ภาษาไม่เหมาะสมด้วยกัน 3 ลักษณะ คือ

1.3.1 **ใช้ประโยคกำกวม** คือ การใช้ถ้อยคำภาษาในการสื่อสารจะต้องเลือกใช้ถ้อยคำหรือเรียบเรียงถ้อยคำภาษาให้ชัดเจน กระชับแจ่มแจ้ง เพื่อให้ผู้ฟังหรือผู้อ่านสับสนหรือเข้าใจผิด ประโยคที่มีความหมายได้มากกว่าหนึ่งความหมาย, การเรียงลำดับคำในประโยค ทำให้ประโยคมีความหมายต่าง ๆ อาจเป็นความหมายที่ซ้ำกัน ก่อให้เกิดการซ้ำความหมายของประโยค หรืออาจตีความหมายได้หลายนัย ทำให้เกิดประโยคที่มีความหมายกำกวมได้

1.3.2 **ใช้สันธานไม่เหมาะสม** คือ คำที่ใช้เชื่อมถ้อยคำที่ติดต่อเรื่องเดียวกัน หรือใช้เชื่อมความไหลลื่นสละสลวย การใช้คำสันธานเชื่อมประโยคก็เช่นเดียวกัน ต้องศึกษาความหมายของแต่ละคำให้ดีว่าคำนั้นเชื่อมความไปในทางใด เชื่อมให้ประโยคนั้นมีความหมายไปในทางเดียวกัน หรือแย้งกัน หรือให้กำหนดแต่อย่างใดอย่างหนึ่ง หรือเป็นเหตุเป็นผลแก่กัน หรือแบ่งรับแบ่งสู้ หรือต้องการเปรียบเทียบ หรือช่วยให้ข้อความที่ยังไม่จบให้บริบูรณ์ขึ้น

1.3.3 **ใช้ภาพพจน์สื่อความหมายไม่ชัดเจน** คือ ใช้ถ้อยคำไม่สามารถทำให้เกิดภาพหรือการใช้ถ้อยคำที่ทำให้ผู้อ่านไม่เกิดจินตนาการ ไม่เกิดอารมณ์ความรู้สึกต่อข้อความที่ได้อ่านอย่างชัดเจน การใช้ภาพพจน์ในการสื่อความ เป็นกลวิธีการใช้ถ้อยคำในลักษณะเปรียบเทียบโดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อช่วยให้ผู้อ่านเกิดภาพในใจที่แจ่มชัดกว่าการใช้ภาษาธรรมดา การใช้ภาพพจน์ไม่เหมาะสมทำให้ผู้อ่านไม่อาจเห็นภาพตามได้อย่างชัดเจน

1.4 **ใช้ภาษาไม่สละสลวย**

ในงานวิจัยนี้พบลักษณะการใช้ภาษาไม่เหมาะสมด้วยกัน 3 ลักษณะ คือ

1.4.1 **ใช้คำเกิน** คือ ใช้คำเกินความจำเป็น ทำให้ประโยคไม่สละสลวย

1.4.2 **ขาดคำ** คือ ใช้คำขาด อาจเป็นเพราะความเพอเรอในการเขียน และไม่ตรวจทานการเขียนให้ดีเสียก่อน จึงทำให้คำสื่อความไม่ชัดเจนแจ่มแจ้ง

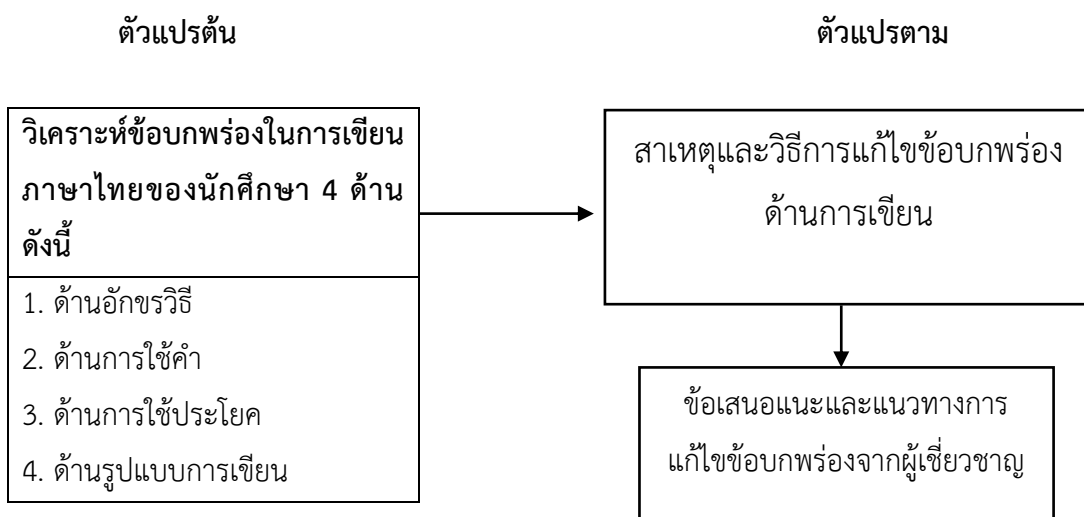
1.4.3 **ใช้คำไม่เหมาะสม** คือ ใช้คำที่ไม่เหมาะสมกับประโยค หรือการเรียงลำดับคำผิดในประโยคและใช้คำเชื่อมที่ไม่เหมาะสมในประโยค

1.5 **การสะกดการันต์**

ในงานวิจัยนี้พบลักษณะการใช้ภาษาไม่เหมาะสมด้วยกัน 4 ลักษณะ คือ ใช้พยัญชนะผิด, ใช้สระผิด, ใช้วรรณยุกต์ผิด และใช้ตัวการันต์ผิด

3. สรุปกรอบแนวคิดที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง “การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย” ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง แล้วนำมากำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยครั้งนี้ได้ ดังนี้

ภาพที่ 2.1 กรอบแนวคิดในการวิจัย

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้ เป็นการวิจัยแบบเชิงปริมาณ (Quantitative Research) เพื่อศึกษาข้อบกพร่อง และเพื่อหาวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยมีวิธีดำเนินการวิจัยตามลำดับ ดังต่อไปนี้

- 3.1 ประชากรที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.4 การสร้างเครื่องมือการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ
- 3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล
- 3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.7 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

3.1 ประชากรที่ศึกษาและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณครั้งนี้ ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาไทย ปีการศึกษา 2563 จำนวน 116 รูป/คน ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 1-4

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักศึกษาปริญญาตรี คณะศึกษาศาสตร์ ที่ลงทะเบียนเรียนในรายวิชา ภาษาไทย ปีการศึกษา 2563 จำนวน 57 รูป/คน โดยวิธีการสุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive sampling)

3.2 ข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยใช้การศึกษาค้นคว้ารวบรวมข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) จากพื้นที่จริง คือ รวบรวมคำตอบของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จากแบบตารางเก็บอัตราการเขียนคำผิดของนักศึกษา ซึ่งผู้วิจัยจะเข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง แล้วนำมาวิเคราะห์และอภิปรายผล

สำหรับข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ผู้วิจัยเข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูลจากห้องสมุด มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ห้องสมุดสาขาวิชาการสอนภาษาไทย สืบค้นเอกสารงานวิจัย

วิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ และหนังสือที่เกี่ยวข้องเพื่อพิจารณาว่า มีงานวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์ หรือหนังสือเล่มใดที่ทำการศึกษารื่องลักษณะนี้ไว้บ้าง

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยตารางเก็บข้อมูลเกี่ยวกับคำผิดสำหรับการวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และแบบสัมภาษณ์สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research)

3.3.1 ข้อมูลทั่วไป

ผู้วิจัยได้กรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีที่ได้จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยคำถามได้ครอบคลุมถึงวัตถุประสงค์ของการวิจัย โดยแบ่งออกเป็น 3 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง เป็นแบบตรวจสอบรายการโดยมีลักษณะเป็นแบบตัวเลือกที่กำหนดคำตอบไว้ให้ (Forced Choice) ประกอบด้วย อายุ เพศ ชั้นปี

ตอนที่ 2 ตารางวิเคราะห์ข้อมูลข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด
1	กฎ	กฏ
2	กบาล, กระบาล	กะบาล, กะบาน
3	กะพริบ	กระพริบ
4	แก๊ง	แก๊งค์, แก๊งก์
5	ขโมย	โขมย
6	ขม้กเขม้น	ขม้กเขม้น
7	ฉะฉั้น	ฉฉั้น
8	ชะลอ	ชลอ
9	ซาบซึ้ง	ทราบซึ้ง
10	เซ็นชื่อ	เซ็นต์ชื่อ
11	ทยอย	ทะยอย
12	ทรมาน	ทรมาร
13	นอต	น้อต, น้อต
14	บันได	บรไร
15	บันเทิง	บรรเทิง
16	บุคคลากร	บุคคลากร

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด
17	เบรก	เบรค
18	ประณีต	ปราณีต, ประনীต
19	ประสบผลสำเร็จ	ประสพผลสำเร็จ
20	ปรากฏ	ปรากฏ
21	ปรารถนา	ปรารถนา
22	ปาฏิหาริย์	ปาฏิหาร, ปาฏิหารย์
23	เปอร์เซ็นต์	เปอร์เซนต์
24	ผลุดลุกผลุดนั่ง	ผลุดลุกผลุดนั่ง
25	ผูกพัน	ผูกพัน์
26	มงกุฏ	มงกุฏ
27	ย่อมเยา	ย่อมเยาว์
28	รสชาติ	รสชาด
29	ราชภัฏ	ราชภัฏ
30	ลายเซ็น	ลายเซ็นต์
31	ลำไย	ลำไย
32	ลิปต์	ลิปต์, ลิฟ, ลิฟท์
33	โล่	โล่ห์
34	ศรัทธา, สัทธา	ศัทธา
35	ศิวิไลซ์	ศิวิไล
36	สแกน	แสกน
37	สถิต	สถิตย์
38	สมมติฐาน	สมมุติฐาน
39	สะเหล่อ	สะเหล่อ, เสร่อ, เสล่อ
40	สักการบูชา	สักการะบูชา
41	สัปประด	สัปรด, สัปประรด, สัปประรส
42	สัมมนา	สัมมนา, สัมมะนา
43	สาธารณประโยชน์	สาธารณะประโยชน์
44	สุคติ	สุขคติ
45	เสิร์ฟ	เสริฟ, เสริฟ์

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด
46	หยากไย่, หยักไย่	หยากไย่, หยักไย่
47	อนุญาต	อนุญาติ
48	อะลุ่มอล่วย, อะลุ่มอล่วย	อะลุ่มอะล่วย, อลุ่มอล่วย
49	อัปเดต	อัปเดต,อัปเดต,อัปเดต
50	อุตสาหกรรม	อุตสาหกรรม, อุตสาหกรรม

3.3.2 ตารางวิเคราะห์ข้อมูล (เรียงลำดับข้อมูลตามลำดับ พยัญชนะ) จากแนวคิดของผู้ทรงคุณวุฒิ

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด	ที่มา
1			
2			
3			
4			
5			
6			
7			
8			
9			
10			

ตอนที่ 3 ข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน ของนักศึกษาศาखाวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

3.3.3 การวิจัยเชิงปริมาณโดยใช้แบบสัมภาษณ์

การวิจัยเชิงปริมาณ (Quantitative Research) และแบบสัมภาษณ์สำหรับการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยจะเน้นการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) เกี่ยวกับการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ผู้วิจัยได้สัมภาษณ์ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเขียนของนักศึกษา ซึ่งเป็นผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Informants) ใน 4 ประเด็น คือ

1. ข้อบกพร่องด้านอักขรวิธี
2. ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ
3. ข้อบกพร่องด้านการใช้ประโยค
4. ข้อบกพร่องด้านรูปแบบการเขียน

3.4 การสร้างเครื่องมือการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

การสร้างเครื่องมือการวิจัยและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

1) การสร้างแบบสัมภาษณ์เชิงลึก (In-Depth Interview) นั้น หัวหน้าโครงการวิจัยและผู้ช่วยนักวิจัย ได้ลงพื้นที่จริงเพื่อสำรวจสภาพการเรียนการสอนของนักศึกษาตามความเป็นจริง และร่วมกันกำหนดประเด็นคำถามและข้อมูลในการสร้างแบบสัมภาษณ์และแบบสอบถาม เมื่อถึงเวลาภาคสนามจริง คณะผู้วิจัยก็ใช้แบบสัมภาษณ์และแบบสอบถามที่สร้างขึ้นเป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูล

- ผู้วิจัยใช้วิธีตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพิณิจ (face validity) โดยผู้ทรงคุณวุฒิ 5 ท่าน ตรวจสอบแบบสัมภาษณ์ เพื่อปรับปรุงแก้ไขสำนวนภาษา ตัดทอนเพิ่มเติมสำนวนภาษาไทยแบ่งเป็น 4 ประเด็น

1. ด้านอักษรวิธี
2. ด้านการใช้คำ
3. ด้านการใช้ประโยค
4. ด้านรูปแบบการเขียน

3.5 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

การวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา

1. ข้อบกพร่องด้านอักษรวิธี สามารถจำแนกได้เป็น 4 ส่วน คือ
  - 1.1 ส่วนประกอบของคำผิด เช่น พสกนิกร เขียนผิดเป็น ผสกนิกร, ระลึก เขียนผิดเป็น ละลึก, อัญเชิญ เขียนผิดเป็น อันเชิญ, ไกล่ชิด เขียนผิดเป็น ไกล่ชิด, รู้ซึ่ง เขียนผิดเป็น รู้ซึ่ง ภาพยนตร์ เขียนผิดเป็น ภาพยนตร์ เป็นต้น
  - 1.2 ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ เช่น หัตถกรรม เขียนเป็น หัตกรรม, กิริยา เขียนเป็น กริยา, กรุณาธิคุณ เขียนเป็น กรุณธิคุณ, เลขานุการ เขียนเป็น เลขา, สามัญชน เขียนเป็น สามัญ, อุปกรณ์ เขียนเป็น อุปกร เป็นต้น
  - 1.3 ส่วนประกอบของคำเกิน เช่น บุคลากร เขียนเป็น บุคลากร, ฆาตกรรม เขียนเป็น ฆาตกรรม, วิริยะอุตสาหะ เขียนเป็น วิริยะอุตสาหะ, สะดวกสบาย เขียนเป็น สะดวกสบาย, แอนิเมชัน เขียนเป็น แอนิเมชัน, ผูกพัน เขียนเป็น ผูกพัน เป็นต้น
  - 1.4 ส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ เช่น เท่าไร เขียนเป็น เท่าไหร่, วันหนึ่ง เขียนเป็น วันนึ่ง, ประชาสัมพันธ์ เขียนเป็น ประชาสัมพันธ์ เป็นต้น
2. ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ สามารถจำแนกได้เป็น 8 ประเภท คือ

2.1 การใช้คำผิดความหมาย เช่น พาดหัวข่าว ใช้ว่า หัวข้อข่าว, แวดตา ใช้ว่า สายตา, ขจัด ใช้ว่า ป้องกัน เช่น สายตาที่อ่อนโยนและอบอุ่น, ช่วยกันป้องกันยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย เป็นต้น

2.2 การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน เช่น เนื่องด้วยวิชาภาษาไทยมีการเรียนการสอนในทุกระดับชั้นเรียน และภาษาไทยนั้นยังเป็นภาษาประจำชาติ แต่ในปัจจุบันกลับมีการใช้ภาษาไทยที่ผิด เช่น การออกเสียง การสะกดคำ การเขียนที่ถูกรวบรวม การเลือกใช้คำในงานต่าง ๆ

2.3 การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เช่น ครูไม่ประพฤติตัวที่ไม่ดีให้นักเรียนได้เห็น, ครูไม่เคยดูแลพวกเราไม่เท่ากัน, ไม่สามารถค้นพบได้เลยว่า อาชีพใดในโลกนี้ที่ไม่มีครู เป็นต้น

2.4 การใช้คำระดับภาษาปาก เช่น ขนมนกรูบรอบ, ของว่าง, ค่าจ้างวิทยากร, การใช้คำว่ามากมาย เช่น ปัจจุบันปัญหาความรุนแรงในสังคมไทยมีมากมาย เป็นต้น

2.5 การใช้คำราชาศัพท์ผิด เช่น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงเสด็จมาเยี่ยม ณ วังสวนบ้านแก้ว, พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสวรรคตในปีพุทธศักราช 2484 เป็นต้น

2.6 การใช้คำย่อผิด เช่น สมเด็จพระนางเจ้า พระบรมราชินีนาถ, พระองค์โปรดให้สร้างเรือนต่าง ๆ และพระตำหนักเทา เป็นต้น

2.7 การใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น ขนบต่างจังหวัด, อีทิกครีกโครม, ประโยชน์คุณูปการ การใช้คำว่า มีการ, ทำการ เช่น ผู้เข้าร่วมโครงการมีการฝึกทักษะในการคิดวิเคราะห์ รับฟังความคิดเห็นเหล่านั้น มาทำการปรับปรุงแก้ไขการสอนของตนเอง เป็นต้น

2.8 การใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น เช่น การันตี, แชร์, อาหารแพคเกจจิ้ง, อิน เป็นต้น

3. ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยค สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท คือ

3.1 โครงสร้างผิด

3.1.1 การขาดประธานของประโยค เช่น เกิดจิตสำนึกรักในภาษาไทยภาษาพื้นฐานของตนเอง, จะตั้งใจให้สุดความสามารถ จะสั่งสอนให้เด็กนำความรู้ที่ได้ไปประยุกต์ใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อตนเอง, ได้ส่งเสริมและอนุรักษ์ภาษาไทยให้คงอยู่สืบต่อไป, สามารถใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องตามที่หวังไว้ เป็นต้น

3.1.2 การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง เช่น ชื่อป้ายโครงการประกวดแข่งขัน, นีคือชีวิตส่วนหนึ่งของฉัน, ผู้นำทางสังคมทุกระดับควรเป็นแบบอย่างที่ดีในการสร้างความไม่รุนแรง, โรงเรียนที่สอนไม่ได้สำคัญเท่าการกระทำของครูที่ดี เป็นต้น

3.2 การใช้สำนวนต่างประเทศ เช่น ความรุนแรง นิยามโดยองค์การอนามัยโลก, เกษตรทฤษฎีใหม่ ซึ่งถูกคิดค้นขึ้นโดยในหลวงรัชกาลที่ 9, ฉันถูกถามจากคนในครอบครัว จากครอบครัว อยู่บ่อย ๆ ว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร เป็นต้น

4. ด้านรูปแบบการเขียน สามารถจำแนกได้เป็น 3 ประเภท คือ

4.1 การเขียนย่อหน้า เป็นการเขียนใจความสำคัญให้แจ่มชัดขึ้น ซึ่งเนื้อความจะต้องมีความสมบูรณ์ มีเอกภาพ มีสัมพันธภาพ และมีสารัตถภาพ

4.2 การเว้นวรรคตอน เป็นการเขียนแบบเว้นช่องว่างระหว่างคำ ข้อความหรือประโยคให้ถูกต้องเป็นสิ่งจำเป็นมาก เพราะจะทำให้ข้อเขียนนั้นมีความถูกต้อง แจ่มแจ้ง ชัดเจน และอ่านได้ตรงตามความต้องการของผู้เขียน

4.3 การสรุปท้ายเรื่อง เป็นการเขียนส่วนที่เขียนย้ำหรือเน้นประเด็นสำคัญของเนื้อหาหรือสรุปผลของการศึกษาค้นคว้า เช่นเดียวกันกับที่บทนำเป็นความสำคัญขั้นแรกในการชักจูงให้ผู้อ่านสนใจติดตามเนื้อเรื่อง การสรุปท้ายเรื่องก็มีบทบาทสำคัญในการทำให้ผู้อ่านจับประเด็นของเนื้อเรื่องที่ได้อ่านไปทั้งหมด

การวิเคราะห์สาเหตุและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่อง

1. สาเหตุของข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา

- ขาดความรู้รอบรู้ นักศึกษาขาดความรู้การใช้ภาษาในการเขียนภาษาไทย จึงปรากฏการใช้คำผิดความหมาย

- ขาดความแม่นยำ นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านหลักการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น ขนบต่างจังหวัด ที่พักอยู่อาศัย

- ขาดการตรวจทาน นักศึกษาขาดการตรวจทานงานเขียนของตนเองที่ใช้ภาษา ถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ จึงปรากฏการเขียนส่วนประกอบของคำผิด เช่น พสกนิกร เขียนผิดเป็น ผสกนิกร เป็นต้น

- ขาดการฝึกฝน นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะการเขียน ทำให้ใช้ภาษาได้ไม่สละสลวย ปรากฏการใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เช่น ครูไม่เคยดูแลพวกเราไม่เท่ากัน ไม่สามารถ ค้นพบได้เลยว่าอาชีพใดในโลกนี้ที่ไม่มีครู เป็นต้น

- ขาดทัศนคติที่ดี นักศึกษาขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งที่นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาปากในการเขียน เช่น ขนบกรูบกรอบ ของว่าง คำจ้างวิทยากร เป็นต้น

2. วิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการใช้ภาษาไทย ด้านการเขียน

- การเสริมสร้างความรู้ ผู้วิจัยให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเขียนงานวิชาการ และมอบหมายให้นักศึกษาสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรม ศึกษาเรื่องการใช้คำ เป็นต้น

- การเสริมสร้างความเชื่อมั่น ผู้วิจัยกล่าวให้กำลังใจนักศึกษา เพื่อให้ให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการเขียนให้ดีขึ้น

- การฝึกทักษะการเขียน ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนวิชาการ เพื่อให้ให้นักศึกษาฝึกทักษะ

การเขียน ได้แก่ เรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ และบทความวิเคราะห์ เป็นต้น

- การตรวจทานงานเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาตรวจทานงานเขียนของตนเองอย่างละเอียด รอบคอบก่อนส่ง ซึ่งหากผู้วิจัยพบคำที่สะกดผิด จะให้ผู้เรียนคัดคำที่ถูกต้องลงในสมุด ส่งผลให้นักศึกษา มีความรอบคอบและตรวจทานงานเขียนมากขึ้น

- การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ก่อนจะลงมือเขียนงานวิชาการ ผู้วิจัยนำตัวอย่างของ เรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ บทความวิเคราะห์ รวมถึงเรื่องราวข่าวสารที่น่าสนใจมาใช้ประกอบการเรียนการสอน โดยให้นักศึกษาอ่านและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน

- การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาเริ่มต้นการเขียน ด้วยการเขียนบันทึกประจำวันก่อน เพื่อสร้างให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะใช้ภาษาในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก และบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น อันจะนำไปสู่การปลูกฝังให้มีนิสัยรักการเขียน

- การปลูกฝังทัศนคติที่ดี ผู้วิจัยเน้นย้ำให้นักศึกษาเห็นว่าการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง เป็นสิ่งที่ดี

3.6 การวิเคราะห์ข้อมูล

1. วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านอักขรวิธี 2) ด้านการใช้คำ 3) ด้านการใช้ประโยค 4) ด้านรูปแบบการเขียนในรูปแบบตาราง

2. ข้อมูลจากการสัมภาษณ์ นำผลที่ได้จากการสัมภาษณ์เชิงลึกมาวิเคราะห์ร่วมกับผลการวิจัยที่ได้จากแบบสอบถามเพื่อให้ได้ความจริงว่า ผลการวิจัยเป็นไปทางเดียวกันหรือไม่ ถ้าผลการวิจัยเป็นไปในทางเดียวกันควรนำเสนอการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน ถ้าผลการวิจัยยังไม่สามารถเป็นไปในทิศทางเดียวกันได้ ก็ต้องปรับปรุงการทำวิจัยใหม่ และเสนอแนะแนวทางให้มีการทำวิจัยที่เหมาะสมต่อไป

3. ชั้นวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลในประเด็นข้อบกพร่องด้านการใช้ ภาษา สาเหตุและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอน ภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์

4. ชั้นสรุปผล อภิปรายผล และให้ข้อเสนอแนะ ผู้วิจัยดำเนินการสรุปผล อภิปรายผล และให้ ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับงานวิจัย

5. ชั้นเสนอผลการวิจัย ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิจัยแบบการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive analysis)

3.7 สถิติที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

3.7.1 สถิติพื้นฐาน

- 1) ค่าร้อยละ (Percentage=%)
- 2) ค่าเฉลี่ย
- 3) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation=S.D.)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัยนั้น โดยใช้เครื่องมือในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม (Quantitative Research) จากกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ทั้งหมด คือจำนวน 57 รูป/คน โดยแบ่งการนำเสนอเป็นขั้นตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยแบ่งเป็น 4 ด้าน ดังนี้ 1) ด้านอักษรวิธี 2) ด้านการใช้คำ 3) ด้านการใช้ประโยค 4) ด้านรูปแบบการเขียน ในรูปแบบตาราง

ตอนที่ 3 ข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย จากการสัมภาษณ์ผู้เชี่ยวชาญ 10 คน เพื่อให้เกิดความเข้าใจในการแปลความหมายของการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัย จึงกำหนดสัญลักษณ์และอักษรที่ใช้ในการวิจัยข้อมูล ดังนี้

n	หมายถึง	กลุ่มตัวอย่าง
$\bar{x}$	หมายถึง	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	หมายถึง	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

การวิจัยเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการศึกษาภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีผลการศึกษาดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาในการเขียนภาษาไทย
2. การวิเคราะห์สาเหตุและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย มีรายละเอียดดังต่อไปนี้มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

ตอนที่ 1 วิเคราะห์ปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง

จำแนกข้อมูลทั่วไป คือ เพศ อายุ ชั้นปี โดยการแจกแจงความถี่ (Frequency) และหาร้อยละ (Percentage) ผลการวิเคราะห์ดังตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา จำแนกตามเพศ อายุ และ ชั้นปี

(N=57)

เพศ	จำนวน	ร้อยละ
ชาย	20	35.08
หญิง	31	64.91
รวม	57	100
อายุ		
18 ปี	15	26.31
19 ปี	19	33.33
20 ปี	10	17.54
21 ปีขึ้นไป	13	22.80
รวม	57	100
ชั้นปี		
ปี 1	19	33.33
ปี 2	10	17.54
ปี 3	13	22.80
ปี 4	15	26.31
รวม	57	100

จากตาราง 4.1 พบว่า จำนวนและค่าร้อยละข้อมูลทั่วไปของนักศึกษาจำแนกตามเพศอายุ และชั้นปี มีนักศึกษาชายจำนวน 20 รูป/คน คิดเป็นร้อยละ 35.08 นักศึกษาหญิงจำนวน 37 คน คิดเป็นร้อยละ 64.91 มีอายุ 18 ปี จำนวน 15 คนคิดเป็นร้อยละ 26.31 อายุ 19 จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 อายุ 20 ปี จำนวน 10 คนคิดเป็นร้อยละ 17.54 และอายุ 21 ขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80 กำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นปีที่ 1 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 26.31 ระดับชั้นปีที่ 2 จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ระดับชั้นปีที่ 3 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 17.54 ระดับชั้นปีที่ 4 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80

ตอนที่ 2 วิเคราะห์ตารางสรุปผลข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทยคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ตามตาราง 4.2-4.5 ที่ปรากฏดังนี้

ตาราง 4.2 วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ด้านอักขรวิธี

หัวข้อ	จำนวนคำผิดที่ปรากฏ	คิดเป็นร้อยละ
1. ส่วนประกอบของคำผิดด้านอักขรวิธี		
1.1 ส่วนประกอบของคำผิด	50	50
1.2 ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์	30	30
1.3 ส่วนประกอบของคำเกิน	30	30
1.4 ส่วนประกอบของคำผิดหลายลักษณะ	20	20
รวม	100	100

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำที่พบมากที่สุด ได้แก่ ส่วนประกอบของคำผิด จำนวน 50 คำ รองลงมาได้แก่ ส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์และส่วนประกอบของคำเกิน จำนวน 30 คำ

ตารางที่ 4.3 ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการใช้คำ ผู้วิจัยแสดงในรูปแบบของตาราง โดยเรียงลำดับจากจำนวนมากไปหาน้อย ดังนี้

หัวข้อ	จำนวนคำผิดที่ปรากฏ	คิดเป็นร้อยละ
2. ส่วนประกอบของคำผิดด้านการใช้คำ		
2.1 การใช้คำผิดความหมาย	20	18.18
2.2 การใช้คำที่มีความหมายขัดแย้งกัน	10	9.09
2.3 การใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ	13	11.81
2.4 การใช้คำระดับภาษาปาก	15	13.63
2.5 การใช้คำราชาศัพท์ผิด	16	14.54
2.6 การใช้คำย่อผิด	13	11.81
2.7 การใช้คำฟุ่มเฟือย	12	10.90
2.8 การใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น	11	10
รวม	100	100

จากตารางที่ 4.3 พบว่า ข้อบกพร่องด้านการใช้คำที่พบมากที่สุด ได้แก่ การใช้คำผิดความหมาย จำนวน 20 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.18 รองลงมาเป็นการใช้คำราชาศัพท์ผิด จำนวน 16 คำ และการใช้คำระดับภาษาปาก จำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 13.63

ตารางที่ 4.4 ผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยค

หัวข้อ	จำนวนที่ปรากฏ	คิดเป็นร้อยละ
3. ส่วนประกอบของคำผิดด้านการเขียนประโยค		
3.1 โครงสร้างผิด		
3.1.1 การขาดประธานของประโยค	10	16.66
3.1.2 การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง	20	33.33
3.2 การใช้สำนวนต่างประเทศ	30	50
รวม	60	100

จากตารางที่ 4.4 พบว่า ข้อบกพร่องด้านการเขียนประโยคที่พบมากที่สุด ได้แก่ การใช้สำนวนภาษาต่างประเทศ จำนวน 30 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 50 และรองลงมาเป็นการใช้โครงสร้างผิด ได้แก่การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง จำนวน 20 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 33.33

ตารางที่ 4.5 ผลวิเคราะห์ข้อบกพร่องด้านรูปแบบการเขียน

หัวข้อ	จำนวนที่ปรากฏ	คิดเป็นร้อยละ
4. ส่วนประกอบของคำผิดด้านรูปแบบการเขียน		
4.1 โครงสร้างผิด	20	44.44
4.2 การเว้นวรรคตอน	10	22.22
4.3 การสรุปท้ายเรื่อง	15	33.33
รวม	45	100

จากตารางที่ 4.5 พบว่า ข้อบกพร่องด้านรูปแบบการเขียนที่พบมากที่สุด ได้แก่ การเขียนย่อหน้า จำนวน 20 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 44.44 และรองลงมาเป็นการสรุปท้ายเรื่อง จำนวน 15 คำ คิดเป็นร้อยละ 33.33

ตารางที่ 4.6 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ดังตารางที่ปรากฏดังนี้

หัวข้อ	จำนวนที่ปรากฏ	คิดเป็นร้อยละ
1. ด้านอักขรวิธี	100	32.25
2. ด้านการใช้คำ	110	35.48
3. ด้านการใช้ประโยค	60	19.35
4. ด้านรูปแบบการเขียน	45	14.51
รวม	310	100

จากตารางที่ 4.6 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่พบมากที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้คำ จำนวน 110 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.48 รองลงมาเป็น ด้านอักขรวิธี จำนวน 100 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.25 ด้านการใช้ประโยค จำนวน 60 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 19.35 และที่พบน้อยที่สุดได้แก่ ด้าน รูปแบบการเขียน 45 คิดเป็นร้อยละ 14.51

สรุปสาเหตุการวิเคราะห์สาเหตุข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา

การวิเคราะห์สาเหตุข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยศึกษาจากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อบกพร่องและวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย สามารถสรุปได้ ดังนี้

สาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

1.1 ขาดความรู้ นักศึกษาขาดความรู้การใช้ภาษาในการเขียนภาษาไทย จึงปรากฏการใช้คำผิดความหมาย เช่น พาดหัวข่าว นักศึกษาใช้ว่า หัวข้อข่าว ช่วยกันขจัด ยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย นักศึกษาใช้ว่า ช่วยกันป้องกันยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย อาหาร 2 มื้อ นักศึกษาใช้ว่า อาหาร 2 ช่วง เป็นต้น การใช้คำราชาศัพท์ผิด เช่น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงเสด็จมาเยี่ยม ณ วังสวนบ้านแก้ว พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสวรรคตในปีพุทธศักราช 2484 ซึ่งคำราชาศัพท์ จะไม่ใช่คำว่า “ทรง” นำหน้าปี

1.2 ขาดความแม่นยำ นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านหลักการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น ชนบทต่างจังหวัด ที่พักอยู่อาศัย การใช้คำว่า “ทำการ” เช่น ทำการเก็บเกี่ยว ผลผลิต รับฟังความคิดเห็นเหล่านั้น มาทำการปรับปรุงแก้ไขการสอนของตนเอง การใช้คำว่า “มีการ” เช่น ผู้เข้าร่วม โครงการมีการฝึกทักษะในการคิดวิเคราะห์ การใช้สำนวนต่างประเทศ เช่น ฉันทกถา จากคนในครอบครัว จากคนรอบ ๆ ข้างอยู่บ่อย ๆ ว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร ตัวละครทั้งหมด

ถูกสร้างสรรค์ออกมาเป็นอย่างดี มันทำให้ฉันรู้สึกว่ายากทำได้อย่างนี้บ้าง แอนิเมชันที่ควรค่าแก่การดู เป็นต้น

1.3 ขาดการตรวจทาน นักศึกษาขาดการตรวจทานงานเขียนของตนเองว่าใช้ภาษา ถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ จึงปรากฏการเขียนส่วนประกอบของคำผิด เช่น พสกนิกร เขียนผิดเป็น ผสกนิกร, ระลึก เขียนผิดเป็น ละลึก, ลิตรอน เขียนผิดเป็น ริตรอน, เสี่ยสละ เขียนผิดเป็น เสี่ยสระ, รู้ซึ่ง เขียนเป็น รู้ซึ่ง เป็นต้น การเขียนส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ เช่น หัตถกรรม เขียนเป็น หัตกรรม, โปรดเกล้าฯ เขียนเป็น โปรดเกล้า, จังหวัดจันทบุรี เขียนเป็น จังจันทบุรี, สามัญชน เขียนเป็น สามัญ เป็นต้น การเขียนส่วนประกอบของคำเป็น เช่น บุคลากร เขียนเป็น บุคคลากร, ฆาตกรรม เขียนเป็น ฆาตรกรรม สะดวกสบาย เขียนเป็น สะดวกสะบาย เป็นต้น รวมถึงการที่นักศึกษาคัดลอกข้อมูลมาจากแหล่ง สารสนเทศต่าง ๆ โดยมิได้ตรวจทานว่าถูกต้องหรือไม่ เช่น เลขานุการ เขียนเป็น เลขา, สามัญชน เขียนเป็น สามัญ, แอนิเมชัน เขียนเป็น แอนิเมชัน เป็นต้น

1.4 ขาดการฝึกฝน นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะการเขียน ทำให้ใช้ภาษาได้ไม่สละสลวย ปรากฏการใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เช่น ครูไม่เคยดูแลพวกเราไม่เท่ากัน ไม่สามารถ ค้นพบได้เลยว่าอาชีพใดในโลกนี้ที่ไม่มีครู เป็นต้น การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง เช่น โรงเรียนที่สอนไม่ได้สำคัญเท่าการกระทำของครูที่ดี วิชาภาษาไทยมีการเรียนการสอน ในทุกระดับชั้นเรียน จัดทำโครงการประกวดร้อยเรียงความด้วยรัก เพื่อตระหนักถึงพระคุณของพ่อขึ้นมา ศิษย์เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น ก็จะกลายเป็นพลเมืองที่ดีในสังคม เป็นต้น

1.5 ขาดทัศนคติที่ดี นักศึกษาขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งที่นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาปากในการเขียน เช่น ขนมกรูบกรอบ ของว่าง ค่าจ้างวิทยากร ปัจจุบันปัญหาความรุนแรงในสังคมไทยมีมากมาย เป็นต้น นอกจากนี้ ยังปรากฏการใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น เช่น การ์นต์ แชร์ อาหารแพ็คเกจ เป็นต้น

ตอนที่ 3 ข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาเพื่อใช้เป็นแนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยการจัดระบบความคิดในการเขียน คือ

1. การเสริมสร้างความรู้ ผู้วิจัยให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเขียนงานวิชาการ และมอบหมายให้นักศึกษาสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรม ศึกษาเรื่องการใช้คำ การเขียนประโยค เพื่อเสริมสร้างความรู้และสามารถจดจำการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

2. การเสริมสร้างความเชื่อมั่น ผู้วิจัยกล่าวให้กำลังใจนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษามีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการเขียนให้ดีขึ้น

3. การฝึกทักษะการเขียน ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนวิชาการ เพื่อให้ นักศึกษาฝึกทักษะการเขียน ได้แก่ เรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ และบทความวิเคราะห์ ทั้งยังให้ ทำแบบฝึกเขียนและแบบคัดไทย การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้นักศึกษาสามารถเขียนงานวิชาการ ได้อย่างสละสลวยมากขึ้น

4. การตรวจทานงานเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาตรวจทานงานเขียนของตนเองอย่างละเอียด รอบคอบก่อนส่ง ซึ่งหากผู้วิจัยพบคำที่สะกดผิด จะให้ผู้เรียนคัดคำที่ถูกต้องลงในสมุด ส่งผลให้นักศึกษา มีความรอบคอบและตรวจทานงานเขียนมากขึ้น

5. การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ก่อนจะลงมือเขียนงานวิชาการ ผู้วิจัยนำตัวอย่างของ เรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ บทความวิเคราะห์ รวมถึงเรื่องราวข่าวสารที่น่าสนใจมาใช้ประกอบการเรียนการสอน โดยให้นักศึกษาอ่านและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อปลูกฝัง นิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน

6. การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาเริ่มต้นการเขียน ด้วยการเขียนบันทึกประจำวันก่อน เพื่อสร้างให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะใช้ภาษาในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก และบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น อันจะนำไปสู่การปลูกฝังให้มีนิสัยรักการเขียน จากนั้นจึงเริ่มต้นการเขียนงานวิชาการประเภทต่าง ๆ

7. การปลูกฝังทัศนคติที่ดี ผู้วิจัยเน้นย้ำให้นักศึกษาเห็นว่าการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้อง เป็นสิ่งที่ดี และควรใช้ภาษาไทยในการเขียนงานวิชาการอย่างถูกต้อง

ตอนที่ 4 วิเคราะห์ข้อมูลการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จากแบบ สัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญ

สำหรับการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในครั้งนี้ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ ข้อมูลหลัก (Key Information) ประกอบด้วยผู้บริหารและคณาจารย์ในคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 10 ท่าน พบว่า การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีซึ่งสรุปได้สาระสำคัญดังนี้

แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่ามี 4 ประเด็นหลัก ดังนี้ ข้อบกพร่องเรื่อง การเขียนสะกดคำ การใช้คำ การเขียนประโยค และการเขียน ย่อหน้า

ซึ่งข้อบกพร่องดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องด้านทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาต่อไป

1) แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการสะกดคำ นักศึกษาควรฝึกเขียนการสะกดคำโดยเริ่มตั้งแต่พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ จนสามารถจดจำได้ และสามารถเขียนได้อย่างถูกต้องและคล่องแคล่ว ใน การเรียนการสอน ควรมีการออกแบบฝึกหัดที่ช่วย การจดจำการสะกดคำ รวมไปถึงการจัดทำแบบฝึกหัดคำศัพท์โดยเริ่มจากง่ายไป ยาก และควรเป็นคำศัพท์ที่นักศึกษาได้ใช้จริง

2) แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องเรื่องการใช้คำ จากผลการศึกษาที่พบว่า นักศึกษาใช้คำในหลาย ๆ ลักษณะ เช่น การใช้คำผิด ความหมาย การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำไม่เหมาะสมแก่ความ การใช้คำไม่เหมาะสม กับบริบท ข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากความสับสนในการใช้คำผิดความหมาย เนื่องจากคำในภาษาไทยหลายคำมีความหมายที่ใกล้เคียงกัน หรือเกิดจากใช้คำ ที่สามารถสื่อความหมายได้ แต่คำนั้นไม่ใช่คำที่สละสลวย และมักใช้คำที่มาก เกินความจำเป็น ลักษณะดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไข ข้อบกพร่อง โดยการจัดทำเป็นแบบฝึกเกี่ยวกับการใช้คำในลักษณะต่าง ๆ ทั้งนี้ผู้สอนยังควรคำนึงบริบทในการใช้คำซึ่งมักขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมการใช้ภาษา เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเข้าใจความหมายและบริบทในการใช้คำได้

3) แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนประโยค ข้อบกพร่องในการเขียนประโยคของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาเรียงประโยคไม่ เป็นไปตามไวยากรณ์ การเขียนประโยคที่ขาดคำจำเป็นหรือใช้คำเกินในประโยค ขาดคำเชื่อมประโยค และใช้คำเชื่อมประโยคผิด ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดจากข้อบกพร่องด้านการใช้คำเชื่อมประโยค ข้อบกพร่องดังกล่าวเป็นแนวทางใน การพัฒนาทักษะการใช้คำเชื่อม โดยทำเป็นแบบฝึกการใช้คำเชื่อม เพื่อให้ นักศึกษาจดจำคำเชื่อมแต่ละชนิดและใช้ได้ถูกต้อง สำหรับข้อบกพร่อง เรื่องไวยากรณ์ นักศึกษามักสับสนเรื่องการเรียงคำศัพท์ แนวทางแก้ไข ปัญหา คือ ควรทำแบบฝึกหัดการเรียงประโยคตามหลักไวยากรณ์ เพิ่มตัวอย่างการใช้ ประโยค เพราะนักศึกษามักจดจำตัวอย่างประโยคได้ดีกว่าการอธิบายโครงสร้าง ทั้งนี้ควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษาฝึกใช้ประโยคให้มากขึ้น เช่น การจัดการเรียน การสอนโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม (Group Based Instruction) การดำเนินการเรียนการสอนโดยที่ผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม พร้อมทั้งสอนฝึก/แนะนำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการทำงานกลุ่มที่ดี ควบคู่ไปกับการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระตามวัตถุประสงค์

4) แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้า การเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้องตามรูปแบบ เขียนอธิบายไม่ชัดเจน เขียนไม่ สอดคล้องกับประเด็นที่ให้แสดงความคิดเห็น แสดงความคิดเห็นโดยขาด ความคิดสร้างสรรค์แสดงความคิดเห็นขัดแย้งกัน ไม่ลำดับความคิดก่อนหลัง เล่าเรื่องไม่ชัดเจน ส่วนนำเรื่องและสรุปไม่เหมาะสมและไม่น่าสนใจ การเขียนที่ ไม่สื่อความหมาย ข้อบกพร่องดังกล่าวมักเกิดจากการที่นักศึกษาขาดข้อมูลใน การนำเสนอ ทำให้ไม่สามารถเขียนอธิบายและต่อ

ยอดความคิดได้ดี ซึ่งทักษะการเขียนนั้นต้องเกิดจากการมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี มีความรู้ ประสบการณ์มากพอที่จะเรียบเรียงข้อมูล และจัดระบบความคิดอย่างมีลำดับขั้นตอนจนสามารถ สื่อให้เข้าใจได้ จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางการแก้ไข ข้อบกพร่องโดยการจัดระบบ ความคิดในการเขียน คือ การใช้กระบวนการแผนผังความคิด (Mind Mapping) โดยอาจเริ่มจากการ ตั้งประเด็นง่าย ๆ ไว้ที่แก่นแกนของแผนผังความคิด แล้วให้นักศึกษาคิดประเด็นรองลงจากแก่นแก้ว มาหรือที่เรียกว่า กิ่งแก้ว และนำไปสู่ประเด็นย่อย ๆ หรือที่เรียกว่า กิ่งก้อย แล้วจึงนำข้อมูลนั้น มาเขียนเป็นย่อหน้า เพื่อให้ นักศึกษามีการจัดระบบความคิดก่อนเขียน เพื่อให้ได้ ข้อมูลในการเขียน เรื่องราวได้ดีขึ้น สามารถเขียนได้ตรงประเด็นชัดเจน ทั้งนี้อาจนำความเรียงเป็นย่อหน้าแล้วมาให้ นักศึกษาเขียนเป็นแผนผังความคิดได้ เพื่อทดสอบความเข้าใจ

บทที่ 5

สรุปอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาสาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้กำหนดวัตถุประสงค์ของการวิจัย เพื่อให้สอดคล้องกับปัญหาของการวิจัย ดังนี้ 1) เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาสาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย 2) เพื่อศึกษาสาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาสาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และ 3) เพื่อนำเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาสาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยมีประเด็นจากการวิเคราะห์ข้อมูล ซึ่งสามารถสรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ ดังนี้

5.1 สรุปผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัย ดังนี้ ลำดับขั้นตอนในการสรุปข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาสาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย โดยแบ่งออกเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 สรุปผลการวิเคราะห์เกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศ อายุ และชั้นปี พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามจำนวน 57 คน แยกเป็นเพศชาย 20 คน คิดเป็นร้อยละ 35.08 เพศหญิง 37 คิดเป็นร้อยละ 64.91 แยกเป็นอายุ อายุ 18 ปี จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 26.31 อายุ 19 ปี จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 อายุ 20 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 17.54 อายุ 21 ปีขึ้นไป จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80 และแยกเป็นชั้นปี ปี 1 จำนวน 15 คน คิดเป็นร้อยละ 26.31 ปี 2 จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 33.33 ปี 3 จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 17.54 ปี 4 จำนวน 13 คน คิดเป็นร้อยละ 22.80 ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 1

ตอนที่ 2 สรุปผลการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาสาวิชา การสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ที่พบมากที่สุด ได้แก่ ด้านการใช้คำ จำนวน 110 คำ คิดเป็นร้อยละ 35.48 รองลงมาเป็น ด้านอักขรวิธี จำนวน 100 คำ คิดเป็นร้อยละ 32.25 ด้านการใช้ประโยค จำนวน 60 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 19.35 และที่พบน้อยที่สุดได้แก่ ด้านรูปแบบการเขียน 45 คิดเป็นร้อยละ 14.51

ซึ่งผู้วิจัยได้วิเคราะห์สาเหตุข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษา มีรายละเอียดดังนี้

1) ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

1.1 ขาดความรู้ นักศึกษาขาดความรู้ด้านการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำผิดความหมาย การใช้คำราชาศัพท์ผิด เป็นต้น

1.2 ขาดความแม่นยำ นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านหลักการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้สำนวนต่างประเทศ เป็นต้น

1.3 ขาดการตรวจทาน นักศึกษาขาดการตรวจทานงานเขียนของตนเองว่าใช้ภาษาถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ จึงปรากฏการเขียนส่วนประกอบของคำผิด การเขียนส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ การเขียนส่วนประกอบของคำเกิน รวมถึงการที่นักศึกษาคัดลอกข้อมูลมาจากแหล่งสารสนเทศต่าง ๆ โดยมีได้ตรวจทานว่าถูกต้องหรือไม่

1.4 ขาดการฝึกฝน นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะการเขียน ทำให้ใช้ภาษาได้ไม่สละสลวย ปรากฏการใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง เป็นต้น

1.5 ขาดทัศนคติที่ดี นักศึกษาขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสม ทั้งที่นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาปากในการเขียน นอกจากนี้ยังปรากฏการใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 2

ตอนที่ 3 สรุปวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

1) การเสริมสร้างความรู้ ผู้วิจัยให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเขียนงาน วิชาการ และมอบหมายให้นักศึกษาสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรม ศึกษาเรื่องของการใช้คำ การเขียนประโยค เพื่อเสริมสร้างความรู้ และสามารถจดจำการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

2) การเสริมสร้างความเชื่อมั่น ผู้วิจัยกล่าวให้กำลังใจ เพื่อให้ให้นักศึกษามีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง อันจะไปนำสู่การพัฒนาการเขียนงานวิชาการให้ดีขึ้น

3) การฝึกทักษะการเขียน ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนวิชาการ เพื่อให้ให้นักศึกษาฝึก ทักษะการเขียน ได้แก่ เรียงความ โครมการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ และบทความวิเคราะห์ ทั้งยังให้ทำแบบฝึกเขียนและแบบคัดไทย การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้นักศึกษาสามารถเขียนงานวิชาการได้อย่างสละสลวยมากขึ้น

4) การตรวจทานงานเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาตรวจทานงานเขียนของตนเองอย่างละเอียด รอบคอบก่อนส่ง ซึ่งหากพบคำที่สะกดผิด จะให้ผู้เรียนคัดคำที่ถูกต้องลงในสมุด ส่งผลให้นักศึกษามีความรอบคอบมากขึ้น

5) การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ก่อนจะลงมือเขียนงานวิชาการ ผู้วิจัยนำตัวอย่างของ เรียงความ โครมการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ บทความวิเคราะห์ รวมถึงเรื่องราวข่าวสารที่

นำเสนอใจมาใช้ประกอบการเรียนการสอน โดยให้นักศึกษาอ่านและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อส่งเสริมนิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน

6) การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาเริ่มต้นการเขียน ด้วยการเขียนบันทึกประจำวันก่อน เพื่อให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะใช้ภาษาในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก และบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น อันจะนำไปสู่การปลูกฝังให้มีนิสัยรักการเขียน จากนั้นจึงเริ่มต้นการเขียนงานวิชาการประเภทต่าง ๆ

7) การปลูกฝังทัศนคติที่ดี ผู้วิจัยเน้นย้ำให้นักศึกษาเห็นว่าการใช้ภาษาไทยอย่าง ถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และควรใช้ภาษาไทยในการเขียนงานวิชาการอย่างถูกต้อง ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ข้อที่ 3

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

จากผลการวิจัยการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ผู้วิจัยได้อภิปรายผลโดยได้กล่าวถึงประเด็นที่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย และอภิปรายผลที่ได้จากการศึกษาวิจัย ซึ่งแบ่งออกเป็น 3 ประเด็น คือ ศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย และข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

5.2.1 ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

1) ขาดความรอบรู้ นักศึกษาขาดความรู้การใช้ภาษาในการเขียนภาษาไทย จึงปรากฏการใช้คำผิด ความหมาย เช่น พาดหัวข่าว นักศึกษาใช้ว่า หัวข้อข่าว ช่วยกันขจัด ยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย นักศึกษาใช้ว่า ช่วยกันป้องกันยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย อาหาร 2 มื้อ นักศึกษาใช้ว่า อาหาร 2 ช่วง เป็นต้น

2) ขาดความแม่นยำ นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านหลักการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น ขนบต่างจังหวัด ที่พักอยู่อาศัยการใช้คำว่า “ทำการ” เช่น ทำการเก็บเกี่ยวผลผลิต รับฟังความคิดเห็นเหล่านั้น มาทำการปรับปรุงแก้ไขการสอนของตนเอง การใช้คำว่า “มีการ” เช่น ผู้เข้าร่วม โครงการมีการฝึกทักษะในการคิดวิเคราะห์

3) ขาดการตรวจทาน นักศึกษาขาดการตรวจทานงานเขียนของตนเองว่าใช้ภาษา ถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ จึงปรากฏการเขียนส่วนประกอบของคำผิด เช่น พสกนิกร เขียนผิดเป็น ผสกนิกร, ระลึก เขียนผิดเป็น ละลึก, ลิตรอน เขียนผิดเป็น ริตรอน, เสียสละ เขียนผิดเป็น เสียสระ, รู้ซึ่ง เขียนเป็น รู้ซึ่ง เป็นต้น

4) ขาดการฝึกฝน นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะการเขียน ทำให้ใช้ภาษาได้ไม่สละสลวย ปรากฏการใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เช่น ครูไม่เคยดูแลพวกเราไม่เท่ากัน ไม่สามารถ คั้นพบได้เลย ว่าอาชีพใดในโลกนี้ที่ไม่มีครู เป็นต้น

5) ขาดทัศนคติที่ดี นักศึกษาขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสมทั้งที่ นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาในระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาปากในการเขียน เช่น ขนมอบกรอบ ของว่าง ค่าจ้างวิทยากร ปัจจุบันปัญหาความรุนแรงในสังคมไทย มีมากมาย เป็นต้น

5.2.2 สาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาखाวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

1) ขาดความรู้ นักศึกษาขาดความรู้การใช้ภาษาในการเขียนภาษาไทย จึงปรากฏการใช้คำผิด ความหมาย เช่น พาดหัวข่าว นักศึกษาใช้ว่า หัวข้อข่าว ช่วยกันขจัด ยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย นักศึกษาใช้ว่า ช่วยกันป้องกันยาเสพติดออกไปจากสังคมไทย อาหาร 2 มื้อ นักศึกษาใช้ว่า อาหาร 2 ช่วง เป็นต้น การใช้คำราชาศัพท์ผิด เช่น พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ ทรงเสด็จมาเยี่ยม ณ วังสวนบ้านแก้ว พระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว ทรงสวรรคตในปีพุทธศักราช 2484 ซึ่งคำราชาศัพท์ จะไม่ใช่คำว่า “ทรง” นำหน้าปี

2) ขาดความแม่นยำ นักศึกษาขาดความแม่นยำด้านหลักการใช้ภาษา จึงปรากฏการใช้คำฟุ่มเฟือย เช่น ขนบต่างจังหวัดที่พอกอยู่อาศัย การใช้คำว่า “ทำการ” เช่น ทำการเก็บเกี่ยวผลผลิต รับฟังความคิดเห็นเหล่านั้น มาทำการปรับปรุงแก้ไขการสอนของตนเอง การใช้คำว่า “มีการ” เช่น ผู้เข้าร่วม โครงการมีการฝึกทักษะในการคิดวิเคราะห์ การใช้สำนวนต่างประเทศ เช่น ฉันทกถาจากคนในครอบครัว จากครอบครัว ๆ ข้างอยู่บ่อย ๆ ว่าโตขึ้นอยากเป็นอะไร ตัวละครทั้งหมดถูกสร้างสรรค์ออกมาเป็นอย่างดี มันทำให้ฉันรู้สึกว่าจะอยากทำได้อย่างนี้ บ้าง แอนิเมชันที่ควรค่าแก่การดู เป็นต้น

3) ขาดการตรวจทาน นักศึกษาขาดการตรวจทานงานเขียนของตนเองว่าใช้ภาษา ถูกต้องครบถ้วนหรือไม่ จึงปรากฏการเขียนส่วนประกอบของคำผิด เช่น พสกนิกร เขียนผิดเป็น ผสกนิกร, ระลึก เขียนผิดเป็น ละลึก, ลิตรอน เขียนผิดเป็น ริตรอน, เสียสละ เขียนผิดเป็น เสียสระ, รู้ซึ่ง เขียนเป็น รู้ซึ่ง เป็นต้น การเขียนส่วนประกอบของคำไม่สมบูรณ์ เช่น หัตถกรรม เขียนเป็น หัตกรรม, โปรตเกล้าฯ เขียนเป็น โปรตเกล้า, จังหวัดจันทบุรี เขียนเป็น จังหวัดจันทบุรี, สามัญชน เขียนเป็น สามัญ เป็นต้น การเขียนส่วนประกอบของคำเป็น เช่น บุคลากร เขียนเป็น บุคคลากร, ฆาตกรรม เขียนเป็น ฆาตกรรม สะดวกสบาย เขียนเป็น สะดวกสะบาย เป็นต้น รวมถึงการที่นักศึกษาคัดลอกข้อมูลมาจากแหล่ง สารสนเทศต่าง ๆ โดยมีได้ตรวจทานว่าถูกต้องหรือไม่ เช่น เลขานุการ เขียนเป็น เลข,

สามัญชน เขียนเป็น สามัญ, แอนิเมชัน เขียนเป็น แอนิเมชั่น เป็นต้น

4) ขาดการฝึกฝน นักศึกษาขาดการฝึกฝนทักษะการเขียน ทำให้ใช้ภาษาได้ไม่สละสลวย ปรากฏการใช้คำปฏิเสธซ้อนคำปฏิเสธ เช่น ครูไม่เคยดูแลพวกเราไม่เท่ากัน ไม่สามารถ ค้นพบได้เลย ว่าอาชีพใดในโลกนี้ที่ไม่มีครู เป็นต้น การเรียงประโยคไม่ถูกต้อง เช่น โรงเรียนที่สอนไม่ได้สำคัญเท่า การกระทำของครูที่ดี วิชาภาษาไทยมีการเรียนการสอน ในทุกระดับชั้นเรียน จัดทำโครงการประกวด ร้อยเรียงความด้วยรัก เพื่อตระหนักถึง พระคุณของพ่อขึ้นมา ศิษย์เมื่อเติบโตใหญ่ขึ้น ก็จะกลายเป็น พลเมืองที่ดีในสังคม เป็นต้น

5) ขาดทัศนคติที่ดี นักศึกษาขาดทัศนคติที่ดีต่อการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องเหมาะสมทั้งที่ นักศึกษาทราบดีว่างานเขียนวิชาการควรใช้ภาษาระดับทางการ แต่กลับใช้คำระดับภาษาปากในการ เขียน เช่น ขนมกรูบกรอบ ของว่าง ค่าจ้างวิทยากร ปัจจุบันปัญหาความรุนแรงในสังคมไทยมีมากมาย เป็นต้น นอกจากนี้ ยังปรากฏการใช้คำทับศัพท์โดยไม่จำเป็น เช่น การ์ตูนดี แชร์ อาหารฟักเบรก อิน เป็นต้น

จากศึกษาสาเหตุที่กล่าวมาการเขียนเป็นทักษะขั้นสูงที่เกิดจากการบูรณาการจากทักษะการ ฟัง การพูด การอ่าน รวมทั้งการคิด โดยอาศัยตัวอักษร ถ่ายทอดความรู้ ความคิด ประสบการณ์ ออกมาเป็นการเขียนสอดคล้องกับสุจริต เพียรชอบ (2539) ได้กล่าวว่า ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่ สลับซับซ้อน ยากกว่าทักษะการฟัง การพูด และการอ่านเพราะผู้เขียนต้องมีความรู้ดี รู้จักคำมาก มีความสามารถในการสังเคราะห์เรียบเรียงถ้อยคำ ผูกประโยคให้ถูกต้องและสื่อความให้ชัดเจนตามที่ ผู้เขียนต้องการ การเขียนเป็นกลไกสำคัญของการสื่อสาร และการเขียนสิ่งต่าง ๆ ได้ก็ต้องอาศัยภาษา ประกอบสร้างตามหลักภาษานั้น ๆ ให้เป็นข้ออันสมบูรณ์ “ภาษาของมนุษย์นั้นนับว่าเป็นมรดก อันวิเศษเพราะใช้เป็นเครื่องมือในการคิดและสื่อสาร ก่อให้เกิดปัญญาอันจะสร้างสรรค์สิ่งที่เป็น ประโยชน์มหาศาล” วรวรรธน์ ศรียาภย์. (2557) จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องฝึกฝนและพัฒนาให้ผู้เรียน มีความรู้ภาษาไทย ในการเลือกใช้คำการเรียงเรียงคำ การผูกประโยค สอดคล้องกับ สุวีริรัตน์ อักษร กาญจน์ (2559) ที่ได้สรุปไว้ว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ด้านการใช้คำ และการใช้ประโยค สาเหตุเกิดจากการขาดความรู้ความเข้าใจพื้นฐานในการใช้ภาษาทั้งการใช้คำ และการใช้ประโยคอิทธิพลของภาษาอื่นเขียนน้อย ขาดความรอบคอบ ดังที่พระธรรมกิตติวงศ์ (2551) ได้กล่าว สรุปสาเหตุของปัญหาการใช้ภาษาไทยใน การสื่อสารในปัจจุบัน มีสาเหตุมาจาก 3 ประเด็นใหญ่ ๆ ดังนี้

1) เกิดจากความไม่ระมัดระวังในการใช้ภาษา เป็นการใช้ภาษาที่ไม่รอบคอบไม่ถ่วงถี้ คือ ใช้ตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ไม่คำนึงถึงความถูกต้อง ถูกความหมายและหลักไวยากรณ์

2) ไม่พิถีพิถันในการใช้ภาษา กล่าวคือ ใช้อย่างไรก็ได้ ขาดตบกดพร่องอย่างไรก็ได้ ไม่ถูก ไวยากรณ์ ก็ยอมรับกันได้ขอให้ฟังรู้เรื่อง จึงทำให้ไม่มีการแก้ไขให้ถูกต้อง

3) เครื่องครัดในการใช้ภาษามากเกินไป จึงมีกฎเกณฑ์ มีหลัก มีโครงสร้างมาก ทำให้การพูดมักจะผิดไปจากข้อกำหนดจากหลักไวยากรณ์ จึงก่อให้เกิดการใช้ภาษาที่ผิดหลัก เป็นต้น ปัจจุบันนี้ปัญหาการใช้ภาษาไทยที่พบเห็นในฐานะที่ผู้เขียนเป็นอาจารย์ และได้ติดต่อกับหน่วยงานราชการหลายแห่ง จึงเห็นปัญหาการใช้ภาษาไทยของคนไทยในแง่มุมหนึ่ง โดยเฉพาะเห็นว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เกิดปัญหาภาษาไทย ดังนั้นเนื้อหาในบทนี้จะกล่าวถึงปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการใช้ภาษาไทยและแนวทาง ในการแก้ไขสาเหตุของปัญหาดังกล่าวด้วย การแก้ไขปัญหาในบทนี้เป็นแนวทางหรือวิธีการเสนอแนะ เพื่อจะช่วยแก้ไขให้คนไทยใช้ภาษาไทยสื่อสารได้ชัดเจนและตรงกับสาระที่ต้องการสื่อสารจริง ๆ ด้วยเนื้อหาในบทนี้ผู้เขียน จะกล่าวถึงประเด็นปัญหาที่พบในปัจจุบัน 3 ประเด็น ดังนี้

- 1) การใช้สื่อสังคมมีผลกระทบต่อการใช้ภาษาไทย
- 2) ปัญหาการใช้ภาษาไทยของวัยรุ่นในสื่อสังคมออนไลน์
- 3) ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทย

ต่อไปผู้เขียนจะนำปัญหาข้างต้นนี้มาขยาย เพื่อให้เกิดความเข้าใจสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาการใช้ภาษาไทยในปัจจุบัน

5.2.3 ข้อเสนอวิธีการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา สาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีดังนี้

1) การเสริมสร้างความรู้ ผู้วิจัยให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาในการเขียนงานวิชาการ และมอบหมายให้นักศึกษาสืบค้นความหมายของคำจากพจนานุกรม ศึกษาเรื่องการใช้อำ การเขียนประโยค เพื่อเสริมสร้างความรู้และสามารถจดจำการใช้ภาษาไทยได้อย่างถูกต้องแม่นยำ

2) การเสริมสร้างความเชื่อมั่น ผู้วิจัยกล่าวให้กำลังใจนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษามีความเชื่อมั่นในความสามารถของตนเอง อันจะนำไปสู่การพัฒนาทักษะการเขียนให้ดีขึ้น

3) การฝึกทักษะการเขียน ผู้วิจัยมอบหมายงานเขียนวิชาการ เพื่อให้นักศึกษาฝึกทักษะการเขียน ได้แก่ เรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ และบทความวิเคราะห์ ทั้งยังให้ทำแบบฝึกเขียนและแบบคัดไทย การฝึกฝนอย่างสม่ำเสมอ จะทำให้นักศึกษาสามารถเขียนงานวิชาการ ได้อย่างสละสลวยมากขึ้น

4) การตรวจทานงานเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาตรวจทานงานเขียนของตนเองอย่างละเอียด รอบคอบก่อนส่ง ซึ่งหากผู้วิจัยพบคำที่สะกดผิด จะให้ผู้เรียนคัดคำที่ถูกต้องลงในสมุด ส่งผลให้นักศึกษา มีความรอบคอบและตรวจทานงานเขียนมากขึ้น

5) การปลูกฝังนิสัยรักการอ่าน ก่อนจะลงมือเขียนงานวิชาการ ผู้วิจัยนำตัวอย่างของ เรียงความ โครงการ บทความวิชาการ บทความวิจารณ์ บทความวิเคราะห์ รวมถึงเรื่องราวข่าวสารที่น่าสนใจมาใช้ประกอบการเรียนการสอน โดยให้นักศึกษาอ่านและแสดงความคิดเห็นร่วมกัน เพื่อปลูกฝัง นิสัยรักการอ่านให้กับผู้เรียน

6) การปลูกฝังนิสัยรักการเขียน ผู้วิจัยให้นักศึกษาเริ่มต้นการเขียน ด้วยการเขียนบันทึกประจำวันก่อน เพื่อสร้างให้นักศึกษาเกิดความต้องการที่จะใช้ภาษาในการถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึก และบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้น อันจะนำไปสู่การปลูกฝังให้มีนิสัยรักการเขียน จากนั้นจึงเริ่มต้นการเขียนงานวิชาการประเภทต่าง ๆ

7) การปลูกฝังทัศนคติที่ดี ผู้วิจัยเน้นย้ำให้นักศึกษาเห็นว่าการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และควรใช้ภาษาไทยในการเขียนงานวิชาการอย่างถูกต้อง

สอดคล้องกับแนวคิดของ สุภัทร แก้วพัตร. (2560) ที่กล่าวไว้ว่าปัจจุบันความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาส่งผลให้ภาษาไทยเข้าสู่ยุควิกฤต เราจะทำอย่างไรจะรักษาเอกลักษณ์และคุณค่าของภาษาไทยไว้ วิธีการที่จะช่วยกันอนุรักษ์และส่งเสริมการใช้ภาษาไทย มีวิธีการดังนี้

1) ปลูกฝังวัฒนธรรมรักการอ่าน พ่อแม่ผู้ปกครองควรปลูกฝังวัฒนธรรมรักการอ่านให้กับบุตรหลานตั้งแต่เล็ก ๆ เพราะเด็กเล็กเป็นวัยที่เหมาะสมและง่ายต่อการปลูกฝังสิ่งต่าง ๆ และการอ่านยังเป็น การวางรากฐาน ด้านภาษาที่ดีอีกทางหนึ่ง

2) ปลูกจิตสำนึกในการหวงแหนภาษาไทยและรู้กาลเทศะการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องการให้ความรู้เกี่ยวกับการใช้ภาษาไทยที่ถูกต้องและเหมาะสมเป็นสิ่งสำคัญ แต่เราควรสอดแทรกความเป็นมา และคุณค่าที่ความสำคัญของภาษาไทยเข้าไปด้วยเพื่อให้เกิดความรักและหวงแหนภาษาไทย รวมถึงการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้องกาลเทศะ เช่น ในกรณีที่ไม่เป็นทางการเราสามารถใช้อาษาพูดได้ แต่ถ้าในกรณีที่เป็นทางการเราจะต้องใช้คำที่เป็นทางการและเหมาะสมกับบริบทนั้น ๆ ซึ่งข้อนี้ถือเป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นพื้นฐานการทำงานในอนาคตได้

3) มีการเปลี่ยนแปลงตัวเอง เมื่อรู้ว่าคำใดใช้ผิดหรือถูกคำใดควรหรือไม่ควรใช้กับบริบทในขณะนี้แล้ว สิ่งสำคัญต่อมาคือ ไม่ควรใช้คำที่ผิด ๆ อีก เพราะถ้ายิ่งนิ่งเฉยกับปัญหาเหล่านี้ ปัญหาที่จะไม่ถูกแก้ไขและยังเป็นสะสมปัญหาให้เรื้อรังอยู่ต่อไปผู้สอนควรถ่ายทอดความรู้ด้านวัฒนธรรม และวิธีการเลือกใช้คำที่เหมาะสมด้วย เนื่องด้วยคำภาษาไทยมี หลายรูป หลากความหมายมีทั้งความหมายตรงประจักษ์รูปคำ ความหมายแฝง ความหมายที่แตกต่างกันตามบริบทกันใช้ภาษา

5.2.4 จากการวิเคราะห์ข้อมูลการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย จากแบบสัมภาษณ์ของผู้เชี่ยวชาญ

สำหรับการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ในครั้งนี้ จากการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลหลัก (Key Information) ประกอบด้วยผู้บริหารและคณาจารย์ในคณะศึกษาศาสตร์ จำนวน 10 ท่าน พบว่า การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย มีซึ่งสรุปได้สาระสำคัญดังนี้

พบว่า มี 4 ประเด็นหลัก ดังนี้ ข้อบกพร่องเรื่องการเขียนสะกดคำ การใช้คำ การเขียนประโยค และการเขียนย่อหน้า ซึ่งข้อบกพร่องดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องด้านทักษะการเรียนรู้ภาษาไทยของนักศึกษาต่อไปดังนี้

1) แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่อง เรื่องการสะกดคำ นักศึกษาควรฝึกเขียนการสะกดคำ โดยเริ่มตั้งแต่พยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ จนสามารถจดจำได้ และสามารถเขียนได้อย่างถูกต้อง และคล่องแคล่ว ในการเรียนการสอน ควรมีการออกแบบฝึกหัดที่ช่วย การจดจำการสะกดคำรวมไปถึงการจัดทำแบบฝึกหัดคำศัพท์โดยเริ่มจากง่ายไป หายาก และควรเป็นคำศัพท์ที่นักศึกษาได้ใช้จริง ซึ่งสอดคล้องกับข้อเสนอแนะ ของนิราพันธ์ วิไลรัตนกุล. (2553) ที่กล่าวไว้ในข้อเสนอแนะสำหรับการพัฒนาแบบฝึกเพื่อนำไปแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำว่า พื้นฐาน คำศัพท์ของนักเรียนชาวต่างประเทศมีความต่างกัน ซึ่งส่งผลต่อการทำแบบฝึกหัดเพื่อแก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนสะกดคำ ดังนั้น ครูผู้สอนควรเพิ่มคำศัพท์ที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความสนใจในการเรียนมากขึ้นคือ

- 1) ปลูกฝังวัฒนธรรมรักการอ่าน
- 2) ปลูกจิตสำนึกในการหวงแหวน ภาษาไทยและรู้กาลเทศะการใช้ภาษาไทยให้ถูกต้อง
- 3) มีการเปลี่ยนแปลงตัวเอง โดยการให้ความสำคัญในการใช้ภาษาไทยมากยิ่งขึ้น
- 4) ครูอาจารย์ทุกคนจะต้องพยายามผนวกวิธีการใช้คำ ไทยที่ถูกต้องเข้าไปในบทเรียน และต้องเน้นให้ผู้เรียนรู้จักการใช้คำอย่างถูกต้องด้วย

2) แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่อง เรื่อง การใช้คำ จากผลการศึกษาที่พบว่า นักศึกษาใช้คำในหลาย ๆ ลักษณะ เช่น การใช้คำผิด ความหมาย การใช้คำฟุ่มเฟือย การใช้คำไม่เหมาะสมแก่ความการใช้คำไม่เหมาะสม กับบริบท ข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากความสับสนในการใช้คำผิดความหมาย เนื่องจากคำในภาษาไทยหลายคำมีความหมายที่ใกล้เคียงกัน หรือเกิดจากใช้คำ ที่สามารถสื่อความหมายได้ แต่คำนั้นไม่ใช่คำที่สละสลวย และมักใช้คำที่มาก เกินความจำเป็น ลักษณะดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางในการแก้ไข ข้อบกพร่อง โดยการจัดทำเป็นแบบฝึกเกี่ยวกับการใช้คำในลักษณะต่างๆ ทั้งนี้ผู้สอนยังควรคำนึงบริบทในการใช้คำซึ่งมักขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมการใช้ภาษา เพื่อให้ นักศึกษาสามารถเข้าใจความหมายและบริบทในการใช้คำได้ ทั้งนี้ครูอาจารย์ต้องมีพจนานุกรมฉบับมาตรฐานของราชบัณฑิตยสภาเป็นเครื่องมือสำคัญถ้าข้อใจความหมายคำใด ต้องเร่งค้นหาและทำความเข้าใจคำนั้น ๆ ก็จะช่วยให้การใช้ภาษาไทยของคนไทยดีขึ้น

3) แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนประโยค ข้อบกพร่องในการเขียนประโยคของนักศึกษาพบว่า นักศึกษาเรียงประโยคไม่ เป็นไปตามไวยากรณ์ การเขียนประโยคที่ขาดคำจำเป็นหรือใช้คำเกินในประโยค ขาดคำเชื่อมประโยค และใช้คำเชื่อมประโยคผิด ซึ่งเห็นได้ชัดว่าเกิดจากข้อบกพร่องด้านการใช้คำเชื่อมประโยค ข้อบกพร่องดังกล่าวเป็นแนวทางใน การพัฒนาทักษะการใช้คำเชื่อม โดยทำเป็นแบบฝึกการใช้คำเชื่อม เพื่อให้ นักศึกษาจดจำคำเชื่อมแต่ละชนิดและใช้ได้อย่างถูกต้อง สำหรับข้อบกพร่อง เรื่องไวยากรณ์ นักศึกษามักสับสนเรื่องการเรียงคำศัพท์ แนวทางแก้ไข

ปัญหา คือ ควรทำแบบฝึกหัดการเรียงประโยคตามหลักไวยากรณ์ เพิ่มตัวอย่างการใช้ ประโยค เพราะนักศึกษามักจดจำตัวอย่างประโยคได้ดีกว่าการอธิบายโครงสร้าง ทั้งนี้ควรจัดกิจกรรมให้นักศึกษาฝึกใช้ประโยคให้มากขึ้น เช่น การจัดการเรียน การสอนโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม (Group Based Instruction) การดำเนิน การเรียนการสอนโดยที่ผู้สอนให้ผู้เรียนทำงานกิจกรรมร่วมกันเป็นกลุ่ม พร้อมทั้ง สอนฝึก/แนะนำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เกี่ยวกับกระบวนการทำงานกลุ่มที่ดี ควบคู่ไปกับการช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้เนื้อหาสาระตามวัตถุประสงค์ (ทีศนา แชมมณี, 2552) เพื่อให้ นักศึกษาได้ฝึกใช้ประโยคร่วมกับ นักศึกษาคนอื่น

4) แนวทางการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนย่อหน้า การเขียนย่อหน้าไม่ถูกต้องตามรูปแบบ เขียนอธิบายไม่ชัดเจน เขียนไม่ สอดคล้องกับประเด็นที่ให้แสดงความคิดเห็น แสดงความคิดเห็นโดยขาด ความคิดสร้างสรรค์แสดงความคิดเห็นขัดแย้งกัน ไม่ลำดับความคิดก่อนหลัง เล่าเรื่องไม่ชัดเจน ส่วนนำเรื่องและสรุปไม่เหมาะสมและไม่น่าสนใจ การเขียนที่ ไม่สื่อความหมาย ข้อบกพร่องดังกล่าวมักเกิดจากการที่นักศึกษาขาดข้อมูลใน การนำเสนอ ทำให้ไม่สามารถเขียนอธิบายและต่อยอดความคิดได้ดี ซึ่งทักษะ การเขียนนั้นต้องเกิดจากการมีทักษะการใช้ภาษาที่ดี มีความรู้ ประสบการณ์มาก พอที่จะเรียบเรียงข้อมูล และจัดระบบความคิดอย่างมีลำดับขั้นตอนจนสามารถ สื่อให้เข้าใจได้ สอดคล้องกับแนวคิดของ แสงระวี ประจวบวัน และมีชัย เอี่ยม จินดา (2553) ที่กล่าวถึง การเขียนทุกรูปแบบ จึงเริ่มต้นจากการจัดระบบ ความคิดการถ่ายทอด ความคิดตลอดจนการสร้างกระบวนการคิด เห็นได้ว่า ความสัมพันธ์ของการคิด และการเขียนเป็นกระบวนการที่เอื้อต่อกัน จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางแก้ไข ข้อบกพร่องโดยการจัดระบบความคิดในการเขียน คือ การใช้กระบวนการแผนผัง ความคิด (Mind Mapping) โดยอาจเริ่มจากการตั้งประเด็นง่ายๆ ไว้ที่ แก่นแกนของ แผนผังความคิด แล้วให้นักศึกษาคิดประเด็นรองลงจากแก่นแก้วมาหรือที่เรียกว่า กิ่งแก้ว และนำไปสู่ประเด็นย่อย ๆ หรือที่เรียกว่า กิ่งก้อย แล้วจึงนำข้อมูลนั้นมาเขียนเป็นย่อหน้า เพื่อให้ นักศึกษามีการจัดระบบความคิดก่อนเขียน เพื่อให้ได้ ข้อมูลในการเขียนเรื่องราวได้ดีขึ้น สามารถเขียนได้ตรงประเด็นชัดเจน ทั้งนี้อาจ นำความเรียงเป็นย่อหน้าแล้วมาให้นักศึกษาเขียนเป็น แผนผังความคิดได้ เพื่อ ทดสอบความเข้าใจ ซึ่งธัญญา ผลอนันต์ และขวัญฤดี ผลอนันต์ (2550) กล่าวถึงข้อดีของการใช้ Mind map ในการช่วยสอน คือ ทำให้ผู้เรียนสนใจ บทเรียน ให้ความรู้ ร่วมมือในการเรียนการสอน ช่วยจดบันทึกประเด็นสำคัญ แสดงความ ผู้เรียนที่มีปัญหาในทักษะ การพูดและการเขียน สามารถนำเสนอความคิดได้ดีขึ้น

สรุปผลแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาศาสาวิชาการศึกษา ภาษาไทย คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย พบว่ามี 4 ประเด็นหลัก คือ แนวทางข้อบกพร่อง เรื่อง การเขียนสะกดคำ การใช้คำ การเขียนประโยค และการเขียนย่อหน้า ซึ่งข้อบกพร่องดังกล่าวสามารถนำมาเป็นแนวทางแก้ไขข้อบกพร่องด้านทักษะการเขียนภาษาไทย

ของนักศึกษา โดยผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด และข้อเสนอแนะของนักวิจัยและนักคิดในด้านศึกษา เพื่อนำมาเป็น แนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่อง ได้แก่ การใช้แบบฝึกหัดการเขียน การจัดการเรียน การสอนโดยเน้นกระบวนการกลุ่ม การใช้กระบวนการแผนผังความคิด (Mind Mapping) เพื่อให้ นักศึกษาฝึกทักษะการเขียนมากขึ้น นำไปสู่การเขียนที่ถูกต้องและมีประสิทธิภาพ ข้อบกพร่อง ด้านการเขียนเหล่านี้ เป็นสิ่งที่สามารถแก้ไขได้ ซึ่งวิธีการที่จะช่วยพัฒนาทักษะ การเขียนได้ดีที่สุด คือ การอ่าน เนื่องจากการอ่านเป็นการเพิ่มพูนความรู้ความคิดและสติปัญญา ทั้งนี้ ควรหมั่นฝึกฝนทักษะ การเขียนควบคู่กันไปด้วย ผู้ที่เขียนหนังสืออย่างสม่ำเสมอจะสามารถเลือกใช้ภาษา ได้อย่างถูกต้อง และสละสลวย และเมื่อเขียนงานเสร็จเรียบร้อยแล้วควรตรวจทานว่างานเขียนของตนนั้น มีข้อบกพร่อง หรือไม่ จากนั้นจึงหาแนวทางปรับปรุงงานเขียนให้สมบูรณ์มากที่สุด และควรปลูกฝังทัศนคติ ที่ดีให้กับ นักศึกษาว่าการใช้ภาษาไทยอย่างถูกต้องเป็นสิ่งที่ดี และควรใช้ภาษาไทยในการเขียนงานวิชาการ

5.3 ข้อเสนอแนะ

5.3.1 ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ผู้วิจัยขอเสนอแนะผลการวิจัย เพื่อนำไปพัฒนาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา คณะ ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ดังนี้

1) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ควรมีการจัดกิจกรรมเพื่อเพิ่มพูน ประสบการณ์ด้านการเขียนภาษาไทยให้มีเพิ่มมากยิ่งขึ้น โดยให้นักศึกษาพยายามศึกษาหาความรู้ เพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ที่ได้รับในห้องเรียน

2) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ควรประชาสัมพันธ์กิจกรรมหรือ โครงการเพื่อสังคมให้มีความน่าสนใจ และให้นักศึกษาได้ตระหนักถึงกิจกรรมหรือโครงการด้านการ เขียนภาษาไทยให้ถูกต้อง

3) คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย ควรสร้างความตระหนักให้กับ ทุกสาขาวิชา ตลอดถึงคณะต่าง ๆ ในการดำเนินกิจกรรมหรือโครงการตามอัตลักษณ์ของตนเอง

5.3.2 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

จากผลการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1) ศึกษาข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาในรายวิชาอื่น ๆ ของนักศึกษาศึกษาศาสตร์

2) ศึกษาเปรียบเทียบข้อบกพร่องด้านการใช้ภาษาในรายวิชาการเขียนเชิงวิชาการกับ รายวิชา การเขียนอื่น ๆ

3) ศึกษาข้อบกพร่องด้านการเขียนในประเด็นอื่น ๆ เช่น ข้อผิดพลาดด้านรูปแบบการเขียน ด้านเนื้อหา เป็นต้น

บรรณานุกรม

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. (พิมพ์ ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ชุมนุม สหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กาญจนา ปราบปัญญา. (2553). *การศึกษาลีลาการใช้ภาษาและกลวิธีการเขียนของ ว.วชิรเมธี*. (ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- จินตนา พุทธเมตะ. (2552). *การศึกษาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาในโครงการความร่วมมือทางวิชาการ วิชาเอกภาษาไทย ชั้นปีที่ 3 ภาควิชาภาษาไทย คณะภาษาและวัฒนธรรมตะวันออก มหาวิทยาลัย ภาษาและการค้าต่างประเทศกวางตุ้ง สาธารณรัฐประชาชนจีน พ.ศ. 2552*. (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- จิรวัดน์ เพชรรัตน์ และอัมพร ทองใบ. (2556). *การอ่านและการเขียนทางวิชาการ*. กรุงเทพมหานคร : โอเอส.พรินต์ติ้งเฮาส์.
- จุไรรัตน์ ลักษณะศิริ. (2540). *ภาษากับการสื่อสาร*. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- ชนกพร อังศุวิริยะ. (2560). *พัฒนาการเขียนภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- โชษิตา มณีใส. (2553). *การใช้ภาษาไทยเพื่อประสิทธิผล*. กรุงเทพมหานคร:มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชนิกา คำพุ่ม. (2551). *การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. นครสวรรค์.
- ฐานะมนตรี กลิ่นจันทร์แดง. (2555). *การศึกษาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2552* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. กรุงเทพมหานคร.
- ญาติา ชาญบัญญัติ. (2551). *กลวิธีการใช้ภาษาในงานเขียนอารมณ์ขันของเกตุเสพย์สวัสดิ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา* (วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. กรุงเทพมหานคร.
- ดวงใจ ไทยอุบุญ. (2550). *ทักษะการเขียนภาษาไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ ไทยอุบล. (2550). *ปัญหาการใช้ภาษาไทยในงานเขียน*. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

- ทัศนีย์ ทานตวณิช. (2556). *ข้อผิดพลาดในการเขียนเชิงวิชาการของนิสิตวิชาเอกภาษาไทย มหาวิทยาลัยบูรพา*. ชลบุรี : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- ทิตินา แคมมณี. (2552). *ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ*. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นิตยา กาญจนวรรณ. (2554). *ปัญหาการใช้ภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ธนู ทดแทนคุณ และปวีณา จันทร์สุวรรณ. (2558). *ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย : กรณีศึกษา นักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี (วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต)*. มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลสุวรรณภูมิ ศูนย์นนทบุรี. นนทบุรี.
- ธัญญา ผลอนันต์ และขวัญฤดี ผลอนันต์ (2550). *Mind Map® กับการศึกษาและการจัดการความรู้*. กรุงเทพมหานคร : ขวัญข้าว.
- มาลี รุ่งไทรธัญ. (2550). *การสอนเขียนแบบเน้นกระบวนการ เพื่อพัฒนาความสามารถทางการเขียน ภาษาอังกฤษของนักศึกษามหาวิทยาลัยรังสิต*. (สารนิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต). กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิภาพรรณ ศรีพงษ์. (2549). *ภาษาไทย การฟัง: การอ่าน: การพูด: การเขียน*. นครราชสีมา : มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลอีสาน วิทยาเขตภาคตะวันออกเฉียงเหนือ.
- บุญศิริ ภิญาอุฉินันท์ และดลฤทัย ขาวดีเดช. (2552). *การวิเคราะห์ข้อบกพร่องและความผิดพลาด ในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย*. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย.
- ปฐมชัย ณะเนตร. (2552). *ศึกษาการใช้ภาษาในหนังสือการ์ตูนเรื่องรามเกียรติ์ ฉบับรามาวตาร*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- เปรมจิต ศรีสงคราม. (2534). *การเขียนทั่วไป*. กรุงเทพมหานคร : วิทยาลัยครูจันทระเกษม.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2546). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542*. กรุงเทพมหานคร : นาน มี บุ๊คส์ พับลิเคชันส์.
- วันชัย แก้วหนูนวล และภัทร์ธีรา ฉลองเดช. (2561). *ลักษณะข้อผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย : กรณีศึกษาการเขียนภาษาไทยของนักศึกษาปริญญาตรี ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยนราธิวาส นครินทร์*. วารสารมหาวิทยาลัยนราธิวาสราชนครินทร์, 5(2), 1-11.
- วัฒนาพร นนลือชา และพรจรัส สร้อยศรีฉาย. (2561). *การศึกษาข้อบกพร่องด้านทักษะการเขียน ภาษาไทยของนักศึกษาต่างประเทศชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยราชภัฏอุดรธานี*. วารสารพื้นถิ่น โขง ชี มูล, 4(2), 245-282.
- วิษุณี พันธุ์น้อย. (2550). *วิเคราะห์การใช้คำ โวหารภาพพจน์ และแนวคิดในกลอนวัยรุ่นของ สำนักพิมพ์ใยไหม*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, กรุงเทพมหานคร.

- ศักดิ์ดา ปั่นแห่งเพ็ชร. (2529). *ภาษากับการสื่อสาร*. นครปฐม. โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.
- สนิท ตั้งทวี. (2538). *การใช้ภาษาเชิงปฏิบัติ*. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- สนิท สัตโยภาส. (2545). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสารและการสืบค้น*. กรุงเทพมหานคร : บริษัท 21 เซ็นจูรี่จำกัด.
- สริตา ปัจจุสานนท์ และ กรฎา สุขุม. (2561). *ข้อบกพร่องในการเขียนงานวิชาการของนักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี, จันทบุรี.
- สมถวิล วิเศษสมบัติ. (2525). *วิธีสอนภาษาไทยระดับมัธยมศึกษา*. กรุงเทพมหานคร : อักษรบัณฑิต.
- สมบัติ ศิริจันดา. (2554). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์. สมปัด ตัญตรีรัตน์. (2545). *สอนให้คิด คิดแล้วเขียน เขียนจากความคิด*. ขอนแก่น : มหาวิทยาลัยขอนแก่น.
- สายพิน สมุทรทัย. (2536) *ผลของการใช้วิธีสอนโครงสร้างระดับยอด ที่มีต่อความเข้าใจในการอ่านและความสามารถทางการเขียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6*. (วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- สินชัย เล็กวานิชกุล. (2551). *ศัพท์บัญญัติภาษาศาสตร์: การศึกษาการสร้างคำศัพท์*. กรุงเทพฯ : คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สุจรีต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์มพรอย. (2523). *แบบจำลองทักษะการสอนจุลภาค : ทักษะการเสริมกำลังใจ*. กรุงเทพมหานคร : คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2540). *หลักภาษาไทย : เรียบเรียงตามหลักสูตรวิชาชุดครุมัธยม ตามระเบียบว่าด้วยการสอบวิชาชุดครุ พ.ศ. 2505 วิชาภาษาไทย*. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุทธิวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. (2531). *การเขียน*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช.
- สุนิธี ภูจิระพันธุ์. (2555). *การใช้ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพมหานคร : ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- สุรรัตน์ อักษรกาญจน์. (2559). *การศึกษาลักษณะข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักศึกษา ระดับปริญญาตรี คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี ปีการศึกษา 2558*. ราชภัฏเพชรบูรณ์สาร, 18 (2), 65-74.
- โสภณ สาทรสัมฤทธิ์ผล. (2555). *ภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพมหานคร : ทริปเพิ้ล เอ็ดดูเคชั่น.
- เอมอร ชิตตะโสภณ. (2529). *การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียน*. กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิศาสตราจารย์ หม่อมหลวงต๋อย ชุมสาย.
- อวยพร พานิช. (2543). *ภาษาและหลักการเขียนเพื่อการสื่อสาร*. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- Harris, David G. (1969). *Testing English as a second language*. New York: McGraw Hill Book Company.

Maarof, N. & Murat, M. (2013). "*Writing Strategies Used by ESL Upper Secondary School Students.*" *International Education Studies*. 6 (4). 47-55.

Piper, A. "*Writing instruction and the development of ESL writing skills : Is there a relationship?," System*. 17 (2) : 211-222. 1989.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

แบบสัมภาษณ์เชิงลึกเพื่อหาแนวทางการแก้ปัญหาข้อบกพร่อง

แบบสัมภาษณ์เพื่อการวิจัย

เรื่อง การแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ของนักศึกษาสาขาวิชาการสอนภาษาไทย
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ถูกสัมภาษณ์

ชื่อ

วุฒิการศึกษา

ตำแหน่ง

วัน/เวลา ที่ให้

ข้อมูล

สถานที่ให้ข้อมูล

วิธีการสัมภาษณ์

จัดบันทึกคำให้การสัมภาษณ์ บันทึกเสียง

1. ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ด้านอักขรวิธี

.....

.....

.....

2. ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ด้านการใช้คำ

.....

.....

.....

3. ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ด้านการใช้ประโยค

.....

.....

.....

4. ข้อเสนอแนะเพื่อแก้ปัญหาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาไทย ด้านรูปแบบการเขียน

.....

.....

.....

แบบบันทึกระเบียบการเขียนคำผิดซ้ำ ๆ ของนักศึกษา แบ่งออกเป็น 4 ด้าน

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด
1	กฎ	กฎ
2	กบาล, กระบาล	กบาล, กะบาน
3	กะพริบ	กะพริบ
4	แก๊ง	แก๊งค์, แก๊งก์
5	ขโมย	โขมย
6	ข่มกัเขม้น	ข่มกัเขม้น
7	ฉะนััน	ฉนััน
8	ชะลอ	ชลอ
9	ซาบซั้ง	ทราบซั้ง
10	เซ็นชื่อ	เซ็นต์ชื่อ
11	ทยอย	ทะยอย
12	ทรมาน	ทรมาร
13	นอต	น็อต, น็อต
14	บันได	บรรได
15	บันเทิง	บรรเทิง
16	บุคคลากร	บุคคลากร
17	เบรก	เบรค
18	ประณีต	ปราณีต, ประনীต
19	ประสบผลสำเร็จ	ประสบผลสำเร็จ
20	ปรากฏ	ปรากฏ
21	ปรารธนา	ปรารถนา
22	ปาฏิหาริย์	ปาฏิหาร, ปาฏิหาริย์
23	เปอร์เซ็นต์	เปอร์เซนต์

ลำดับ	คำถูกต้อง	คำที่มักเขียนผิด
24	ผลุดลุกผลุดนั่ง	ผลุดลุกผลุดนั่ง
25	ผูกพัน	ผูกพันธ์
26	มงกุฏ	มงกุฎ
27	ย่อมเยา	ย่อมเยาว์
28	รสชาติ	รสชาด
29	ราชภัฏ	ราชภัฏ
30	ลายเซ็น	ลายเซ็นต์
31	ลำไย	ลำไย
32	ลิปต์	ลิปต์, ลิฟ, ลิฟท์
33	โล่	โล่ห์
34	ศรัทธา, สัทธา	ศัทธา
35	ศิวิไลซ์	ศิวิไล
36	สแกน	แสกน
37	สถิต	สถิตย์
38	สมมติฐาน	สมมุติฐาน
39	สะเหล่อ	สะเหล่อ, เส่ร่อ, เส่ล่อ
40	สักการบูชา	สักการะบูชา
41	สั้บประรด	สั้ปรด, สั้บประรด, สั้บประรส
42	สั้มนนา	สั้มนนา, สั้มนะนา
43	สาธารณประโยชน์	สาธารณะประโยชน์
44	สุคติ	สุขคติ
45	เสิร์ฟ	เสริฟ, เสริฟ์
46	หยากไย่, หยักไย่	หยากไย่, หยักไย่
47	อนุญาต	อนุญาติ
48	อะลุ่มอล่วย, อะลุ่มอล่วย	อะลุ่มอะล่วย, อลุ่มอล่วย
49	อัปเดต	อัปเดต,อัปเดต,อัปเดต
50	อุดส่าห์	อุดส่าห์, อุดส่า

ภาคผนวก ข

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือเพื่อการวิจัย

รายนามผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขเครื่องมือวิจัย

ที่	ชื่อ	คุณวุฒิ	สถานที่ทำงาน
๑.	พระครูวินัยธร สุขุม สุขวฑฒโก, ผศ.	พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ) ศศ.ม. (จารีกภาษาไทย)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๒.	พระมหาสมศักดิ์ ธนปญโ ณ	พธ.บ. (การสอนภาษาไทย) ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๓.	ว่าที่ร้อยตรีณัฐวุฒิ คล้าย สุวรรณ	ศศ.บ. (ภาษาไทย) ศศ.ม. (ภาษาไทย)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๔.	นายบัญชา ธรรมบุตร	ศน.บ. (การสอนภาษาไทย) ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย)	มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน
๕.	นายคชา ปราณิตพลกรัง	ศน.บ. (การสอนภาษาไทย) ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย)	มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

รายนามผู้เชี่ยวชาญให้สัมภาษณ์

ที่	ชื่อ	คุณวุฒิ	สถานที่ทำงาน
๑.	พระมหาไกรวรรณ ชินทตติโย, ดร.	ปร.ด. (การบริหารการศึกษา) พธ.ม. (พระพุทธศาสนา) ปธ.๙	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๒.	พระมหาเกรียงไกร สิริวิวัฒน์	ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์ประยุกต์) ศน.บ. (ภาษาอังกฤษ)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๓.	พระมหาคณาวุฒิ อคคปณโ ณ	พธ.ม. (การสอนสังคมศึกษา) วท.บ. (คอมพิวเตอร์ธุรกิจ)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๔.	พระครูปลัดประพันธ์ สุรภ โร	ศน.บ. (การสอนภาษาไทย) ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย)	คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๕.	พระบุญฤทธิ์ อภิปัญโญ	M.A. (Applied Linguistics for English Language Teaching) พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๖.	นายชนมกร ประไกร	M.A. (Linguistics) พธ.บ. (ภาษาอังกฤษ)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๗.	นายมงคล สารินทร์	กศ.ม. (การบริหารการศึกษา) ศน.บ. (การสอนภาษาอังกฤษ)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๘.	นายรักษทวี เภาโต	กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา) ศน.บ. (การสอนภาษาอังกฤษ)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย
๙.	นางสาวณทิพรดา ไชยศิลป์	พธ.ม. (การสอนสังคมศึกษา) บธ.บ. (คอมพิวเตอร์ธุรกิจ)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย

ที่	ชื่อ	คุณวุฒิ	สถานที่ทำงาน
๑๐.	นางสาวชัชชญา ตีร์ทวิวงศ์ กุล	M.A. (Applied Linguistics for English Language Teaching) ศศ.บ. (ภาษาอังกฤษธุรกิจ)	คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย มหามกุฏราชวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

คู่มือการเข้าอบรมจริยธรรมในมนุษย์

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

มอบวุฒิบัตรนี้ไว้เพื่อแสดงว่า

พระมหาพิเชษฐ อดุลยานุรักษ์

ได้ผ่านการอบรมจริยธรรมการวิจัยในมนุษย์ (รูปแบบออนไลน์)

หลักสูตรการฝึกอบรม ๑ วัน (๘ ชั่วโมง)

เรื่อง หลักสูตรจริยธรรมพื้นฐาน และการทบทวนพิจารณาโครงการวิจัยด้านสังคมศาสตร์

สำหรับอาจารย์ นักวิจัยทั่วไป และนักศึกษา

ณ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

วันที่ ๑ เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔

วุฒิบัตรนี้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๔ ถึงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๖

ขอแสดงความสุขความเจริญไพบูลย์ในพระพุทธศาสนาเป็นนิรันดร์ เทอญ

ไว้ ณ วันที่ ๑ เดือนกันยายน พ.ศ. ๒๕๖๔

พระเทพวัชรเมธี, ศ.ดร.

อธิการบดี

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

พระครูสุธีจริยวัฒน์, ศ.ดร.

รองอธิการบดี

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย วิทยาเขตอีสาน

พระมหามนวินทร์ ปุริสุทธโม, ศ.ดร.

ประธานคณะกรรมการจริยธรรมการวิจัยในคน

มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

ศ.เกียรติคุณ ดร.พญ.ฉันทรา เทสาถาวร กายวัง

ประธานมูลนิธิ SIDCER-FERCAP

ประวัตินักวิจัย

1. หัวหน้าโครงการ

1.1 ชื่อ-ฉายา-นามสกุล พระมหาพิเชษฐ์ อดตานุรักษ์ ค้างาม

1.2 วัน เดือน ปี 18 มิถุนายน 2532

1.3 ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำคณะศึกษาศาสตร์

1.4 สถานที่ทำงานปัจจุบัน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย

248 หมู่ 1 ถนนศาลายา-นครชัยศรี ต.ศาลายา

อ.พุทธมณฑล จ.นครปฐม 73170

โทรศัพท์ 0927681525

E-mail : mmike2557@gmail.com

1.5 ประวัติการศึกษา

คุณวุฒิการศึกษา	สถาบันที่สำเร็จการศึกษา	ปีที่สำเร็จ
ศษ.ม. (การสอนภาษาไทย)	มหาวิทยาลัยรามคำแหง	2560
ศน.บ. (การสอนภาษาไทย)	มหาวิทยาลัยมหามกุฏราชวิทยาลัย	2557